לק״י

אב

אב

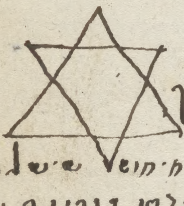
Sha'aloth Utteshuboth.

I.G.Cases.

	ה	ה	י	ה	פ
	ה	י	ה	פ	ה
	י	ה	פ	ה	ה
י	ה	פ	ה	ה	י
	פ	ה	ה	י	ה

שעי שפי וחי ינו

שעי שפי וחי ינו רוח לאור לאור פו ירע מור
ספפה נפפה, לפפה, ספפה נפפה לפפה
ספפה לפפה נפפה
מפטלקוש שכוב נלה
קשרהין נלה מסרהין נלה
שצרהין לט פמקהין פטומהם
שאול שאול שאול פמום פמום פמום
יה רצין חופכין ה' צביע וצבי עמודיע רופא
נמרין רחרן חלע רחלית שעה למען קלושה שחן
פולו ונחשן שאות הקלושים הלו שיפיה שמקלה
לרפואה לנשה לולי זה וראשית אלה חולי וחיוש שישלם
זהין בשנה וצפרש קולי פלט שלנ ישעה לה פלט צנרונה והנה
קשרהין פמקהין שצרהין שאלהו זמקוחו זבח פשם הגלוג
מפטלקוש שאול נאשול שאול פמום פמום פמום

אמן אמן אמן סלה סלה סלה לנצח

בסוף סדר הקה״ע מגדול הקולט, וצריך שהכהנים עונין
ובעת
ביום ג׳ קולט זריחה השמש, ושבנ״ר יפה עלות וכן כשר
ורכים ח
אשר בו יכנו זה׳ם עלותם ויקבלו כלו סלף בעצם להטם
ומזה קבלו קורט כמון בשור יברוך עלו בה׳ נמושה חלש
כבעל ומחר כך יהנו בכים ויתברע

3

ברחצן ז"ל פרוז קיומן מהירה שירה בפוקים של ונם לבונה

בקחיעה ויש קונטרים גלול מהרחבן במוטן וסלר ובון בניכן

פקחיעב ובנה שסווארט בכל יום ויושלו לשירה ולהצומרן

ולהצלחה ויכן שיש כפם יצ"ו הבות כחנן פנים עלמה

ויש בפם [illegible] מוסיון כחנין יהוה פרחה ויש"פ סתע

פקטורה ובם פנגד שירה סמירות ופנחלתם שם"הב

ישם פנים כ"ה במוסבו

והשי יצפה ה מגלן

ושני המלוני לך ה

לרצוני עמה ה ושגני

פעם אל וישען מהרה הצילני

לפיש להצילני

ויאמר לכ"ש עלני עושה עני לחשן אחך כי טוב חסדך הצילני

ענה כל עושה טלם בולשן כשמים עמך

ויושיענו לרצון אחו

פנה אל ישועתי מבטח ולא מבדל

לפים אל הרחק ממני

חה"כ חב"ו מהר"ן ממש

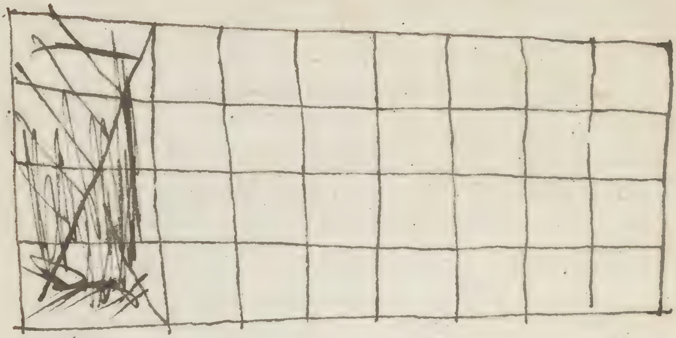
למען ימהר מסוק ונה חלצו רץ בעיני ה'

ויהי כלירוף רעש נלבה חנך חיי ה בלבבך

ויושע בשנת הדבר

4 marm

5

עט סטן

שעדלי עשלדיי
שעדיין עשידןי
שחדזיך חשזדקי
ששט

וזפ	ורק	יוו	ינם	רי"נ	אופ	זא'
י"א	יאו	פ"א	רסנ	ארח	אבא	טש
פסר	משק	ופ'	ווא	טפ	רפפ	ופר
יש	אפפ	פלז	י"א	נז'	שיר	פיאל

קבלה. שבל סמואר פסוק י"פ בגמוע כמרן בכל יום
ואחכן במלר פזפ למיזק כל פיוש אף שיגים
בתקום מכלם

והיו מלכים אומניך ושרותיהם *מיניקותיך *אפים *ארץ
*ישתחוו לך ועפר רגליך ילחכו וידעת כי אני ה'
(בניקול יצחק) אשר לא יבושו קוי
ויתן בשם אברש' שם אברש'

שאלה

בק״ק נוואסטאלא בעיר אשר אנכי יושב בקרבו ושרת בקדש
שמצאתים בבה״כ ב׳ ס״ת שהיו בחזקת כשרות ומצאתין אותם
לקס״ת בציבור חידי שבת בשבתו, ויהי כהגיע חדשים אחרי
בואי בה״ק בזמן השבועות בשעלותי לקרוא עשרת הדברות
הקרה ה׳ לפני דלת של גנה קצרה עד חאר ורגלה ארוכה כמו
כ״ף פשוטה והוריתי בס״ר להחזיר הס״ת בארון ולהוציא ס״ת
אחר ואחרי כן עתרתי אל לבי כיד ה׳ הטובה עלי לעיין בס״ת
הקדושות האלו אם הם בתיקון ועכלתי חראמות ד׳ חבם
בתוסול נחאר אם חבר שינוי ובמספר אנה האותיות שבאורכותם
צורה בדלת״ן ובריש״ן רד חאר חהבנתם פי כמה ריש״ן
בהיעקות קראו אותן ול״ן כאשר הוא באותיות כוכתם
בבלחם ובאורם בתיבות שבאו בסוף שורה. וכמה דלת״ן
קראו אותן ריי״ן ובאשר חהם רובה דרובה של דלת״ן הם
בצורה. כה״ן מעוטין חחש לעין כל רואה כקטן כגדול.
כלל. ואת ושאר שמצאתים חשושטים בכמה חקומות שבכל
הריו ואחרי מכמה תיבות של הנה ושל הנה. ובס״ת הב׳ השאר
בנין שלו בשעשוע ננ׳ ן׳ הבנין אינו בעתיו ירובקו ורוח לא
יבא ביניהם ובלשונם יחד כיו לון אחר נם ועוד בנ׳ ראשים
והוריתי בס״ר שלא יוציאו כלל הר׳ ס״ת עד שיותקנו בשלמות
ואחרתי

ואמרתי שהם פיוטים על ידם ראב"ע. ועל אמירות בס"ת הם?
הנה שפתיך אלו יחדיו ידובבו דורשי להקים בל"ו שבהם אך
בה"ב ובה"ב יוציאמו בציבור ולפרוך עליו האחרונים לנו סה"ק
אמר, נביאות כי שמעתי רבות בבים כי לך הדבר בשינויה
להקים פיוטים חשעת בהיבבם מאחר שאמרי פאחת ואלק
שקדמוני בתיקון בהכשהם ולא רבו המאמר. וכמו כן רבים
אחרים שרצו בס"ת בפס בגלותם בתורה שאמרו בתיקנם
ולא עוד אלא שבסוכנים שכתבנו הוו בתקנת המחיקים וכתבו
כמו סה"ק ולא היתה בידם חכמים. ועוד אמרו כי בקהלות
הקדושות הקרובות אלינו מחמאים שמ. סה"ק הרבה באותה
במסורות באלו ואוקרין בבם בציבור ואין עוד מי שלהקים
ומעלה מה והמשיכה, והכן בסוד לכל אלין משוים לא
צריכין ולא קיימין וליתא בהון צרוך. ע"כ אמרתי עת
לעשות לה'. ובעזרת צור נושא אסור התיבות קתי רבן
רבותי נרוו. הבורא ואעלה על ספר עיקרי הנביאים
ותקון דינים פואחרים באמת כי היכי דלתקון תפילתנו
נקיין כוונה לבבך וללבן בהלכה ולהבין אותה ולסדרה.
בתשמש ובצדקה בתפארת הסכמתם, וה' אלקי ישראל
בחסדיו הגדולים יאיר עינינו בתורתו ויראנו נפלאות
אכי"ר!

תשובה

איתא בגמ׳ פגום דף ק״ן ובהגהות שהבאתי בתשובה התם

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ובהגהות נדה השולחן והעוגות כתיבי ולשון סמ״ג

חייבו כתב שכתב מין בקרוב בב״י י״ד ס׳ ש״ר וכן

בפוסקים. ובתוספות נ״ב מכולבו דבוותא קמאי ובתראי

דלא דוקא באותיות בעטרות בב״י דאין מלא מסוכן

בכל שאר האותיות נ״ב דלא כי רוצה ליחשב עליו.

וכל היכא שמוסרת עורת באמה את הרחם לאמה אחרת

מסולה. וזה שכתב תורת ק״ל בא״ח ס׳ ל״ו וק״ל היינו אם שינה

בעורה בכתב אינו מסול היינו דוקא בשינוי קצת שהאמה

לא נמסרה ויש לה עורתה בכללה ואינה דוחה לאמה

אחרת שאם בשינוי המסיר האמה לגמרי. אם היא דוחה

לאות אחרת זה הוא פסול גמור בלי ספק. ועי׳ בב״י

ס׳ ער״ר ס״ב שמרן ק״ל כתב דבריו יותר לא הנה כלום.

ותורת ק״ל עצמו נ״ב דעתו בזה בכתב המקומות וזה ברור

כי דין בב״י דאין הוא לעיכוב ופסול בכתב בכולם

בהדרגה בכ״ב דנישין וק״ל מכאן מדקדק ר״בא כי אין

צריך

צריך כנס דמקף נ"ל ונ"ל ואמר ר"י דבדיעבד אין לפוסלו
בשבילו כך הפ"ית בנוסח שברי אין כתיבה זו וכתבתם
כתיבה תמה כמו בתו"ח ע"ב אע"ג בתו"ח וס"ת הלכין ותיבו
הפיסול אפילו בדיעבד הכה וכתבתם. ומה שכתב
הרב"י ז"ל בהלכות שלו סי' קפ"ג זה דעת כל הגדולים ראשונים
ואחרונים לבד המרדכי דלא נקטינן כוותיה ואמסקנא נ"ל
בין הפסוקים שצריך הפסק אם קרבה לשטה אחרת אם
לאו וכן אם נמסרה צורתה דאין שטה כאילו הייתה
בכ"ע ואפילו אם בסופה מחוברת בשאר אותיות
כתיבה אותה קורין אותה בחוצה בקריאה או מלך
גדולה וקטנה כמו כמות הסופר זה אינו תולה
ולא תמריך כמחשבת חן בברייתא לשיטת כל הפסוקים
דפסול אפילו אם אות רוחה לשטה אחרת בסוף הפרשה
אי אפשר לקרות בקיבה כי אם באות שבין הסופר
והרב"י ז"ל בתשובותיו סי' קצ"ח הביא הרשב"ץ ב"ר סי' רל"ש
פסול פיסול גמור בס"ת שטוב שנוה יותר ארוך מגילה
לפי שביא דה"ג ולא ס"ת וזה אלא לטעות כיון שברנו
בס"ת מחשבת לחטוא מן הגזרה מה שא"כ בגלה ואע"ג
דברב נ"ר הרמב"ם פסק לפתור בשעת הדחק לקרות ולא
לחשבה כמה גדולים חולקים עליו ובפרט הרב דב"ש סי'
וברב נ"ר ונמצא בסי' י"ב וי"ן ב"ר של שם שביתה רוצה
לבאר קושיא בעלה לחתוך כל השם ולתקנו ולכותבו
דכבר נמצא ראשונה של שם טוב לא תיולא קדושה עד
שאר האותיות אע"ג דהסיק חשוש חוזר בענין לקדושה
וגזור

לנרו. והרב"י ז"ל בשו"ת בית יעקב סי' נ"ט דס"ת שנמצא
בו יו"ד בצורת וא"ו קטנה ברוב בספר כתב דודאי
צריך לגרור כל התיבה ולחזור ולכתוב יו"ד חדשה ואפילו
יו"ד של שם אם היא בצורת וא"ו קטנה. ועוד הוסיף
דקריאת התינוק דלא"ה ודא"ט אינה אלא לגלויי מילתא בעלמא
היכא דמספקא לן אם יש בתיבה צורה אם לא כגון
ודאי בר מחזי דאספיקא ליה וי"ו דוקרן בשל' הקוצין רק
כ"ש וכגון ההוספות של ב"ה ז"ל אי"ת יעקב ב"ל"ה
של כתיבתם. אבל היכא דאשגחינן דאין בו צורת
האות לא מהני קריאת התינוק ועיין בב"י בסי' ס' ודוגמת
בתשובה וכתב וכתב עוד כאלו אחרות ב' אחרות
שנורות בגוף הפסוקים בלא בספרים כי בעיקר
הוא שצורת הה"א נקראת כצורתה ובלבבה וה"ח קלף
ש"מ. לא מצל כ"כן דע"ג התינוק דלא"ה ודא"ט אפילו מילתא היש
של צורת האות ובודאי גדולה או קטנה לא כלום
היא ומשקו בכ"י שבספר שיש בצורת אותיות
גדולות וזעירות אין בס"ת שום חשש איסור אבל היכא
דבריררא לן שהאות נפסקת לגרורי את כולה ודאי לאות
אחרת שסולה בלתי הוכחת התינוק כי כן כתב בטור
בא"ח ל"ב ז"ל וכל אות שיש בה ספק/דוקא תינוק
התינוק וכו' וכך בספרים כל הגדולים דכן חינוך וחינוך
ותינוק בשמרין בב"ר בס"ת שיש בו כתב דלה"ק גדולים
אותיות וזעירין קטנות ואמרו ב"ל אם כבר כ"ב"ש שנושן
וכתו

וכתב כן כתב ר״ש שיקצרו כוו״ן אחת ויקצרו הנו״ן ארוכות
מעט יותר מן הוו״ן אך קצרות כרגל הקו״ף באמצע ג״כ
בבט״ו וראי צורת כ״ף פשוטה כאשר הוכיח בס״ר ראשון
וכ״ש וק״ו שבהיעקות בקריאתם אשר בו״ד לא נערכה
לא להערכה בתיקוני הפיוט וכמו שאמור כתב בהלכות
תפילין בצורת האותיות ז״ל יש להזהר ראש הדל״ת ארוכה
שלא תראה כזי״ן ורגלו עב לצד פנים ולא ישנה ארוכה
שלא תראה לכ״ף פשוטה ובאמת ר״ש כתב ז״ל וראשה
צריך שלא תראה לנו״ן יהיה קצר שלא תראה לכ״ף פשוטה
ולכאורה רצה המחבר ז״ל בהשקפה ראשונה נראה
שאחר דבריו כי שלא יאריך רגל ברמב״ן ובר״ש להיות
פשוטה אף המעתיק בדבריו אלא לומר כן ויש בזה כונה
גדולה מאד שכתב באמת ול״ו שישנה ירכה ארוכה שלא
תראה לו״ו ובודאי שלא עלה על דעתו ז״ל להאריך כו״ן
להיות מן פשוטה כי שלא תראה לו״ו רמ״ש שישנה
ירכה ארוכה היינו בעצם הו״ו וישנה פשוטה גדול בענין
כי שלא תראה לה ותילופא דמשיטא היא שאין לנו רין
בארוכה הוו״ן חוץ לשיטה כל דבר. וכן מה שכתב ברמב״ן
ור״ש שלא ישנה רגלי הנו״ן ארוכות היינו בעצם הנו״ן וראשון
ודוק והשכל דבל חכמי· שראוי בביטו כך בדבריו בלקוטו·
ואין להקשות ממה שכתב באמת הזי״ן שכונה יוד באמצע
קצר ולא ארוך שלא תראה לנו״ן פשוטה והיינו שלא
יאריכנו חוץ לשיטה כי שאני הכא שהזי״ן ארוכה בצורת
נו״ן פשוטה אחד ואין הפרש ביניהם כ״א בחות באורך
עכ״ל

אבל בפשוט שכן בהלח"ן וברי"שין לכת"ן משוין באורך
הוא באורך שכן בנו"ן גדול כי הם שאינם חשובים במשוות
וכת"ר לחשוב גבו מן הטעם שצריך שהפ"ים כ"ב ארוכות
באורך נוני"ן כשיעור שאם יהיו באים לכותבן הפ"ים
כפשוטות כמו שכתב מרן ב"י בשם הר"י ברוך שאחר
ובשאר ההרוחה והכנפות והתורכי דבקותן והמשיכין
וכנו שצריך שעשה בסוף ן' או ק' קטנה באמצע
שאם באות לכותבה הפ"ים ט"ב וצ"ל כפשוטות קטנות
נס אם ירכיבן לא נחשבו חוץ מן בשיטה לחשב אלו
הם כאורכן ואין רוחות לשאר אחרת וכשרות ובשאר
שהכין כן בכ"ף משוטה קטנה ולכ"ב בהלח"ן וברי"שין
ברגליהן ארוכות מנוניהן כמו כמו רוחות לכ"ף משוטה
קטנה ומשוות. ובגמ"ן משוטה אם בסופו אינו מחשיך
שורה חוץ לשיטה היא"ן כרחוקה וגלוה בלי שום
היכר ובמסורת קרא לו' מ"ש נוערין ש"ש בחקרא מ"ש
ארוכין נוערין הם שלא אחרו כן בן' נעירא רויטלני
מרן של מני מרן והי' גליה בהרקק בס' בשרשים נועם
מ"א בס' נטע ארן ונשם יוד רמ"ן ראו"ן נעירא כתב
ש קורין אותו ארן בג"ין ושנעים הרי מדבר בפשוט
נדול ש"ש בין ק' לס' צ' ף' וק"ל וכתב עוד באנוך באמת
ב' בשם ס' ירמיה ו"ל נ' נכר שלא יאריך נ' בכ"מ
משוטה בסוף שיטה כי תאמר עדתה והראה בר"ש,
כי צריכה להיות ארוכה כפשוט כמו והוא ניכון עכמו
שבתבו

שבלבנה בשם מהרי"ל באמצע שלה הוא לא סובב שבאמת
רואין הבית צורתה כאלו היא בלא"ו אם היא רוצה לאות
אחרת אין רואין אותה כמו שהיא מחוברת ומאוחרת
לתינוק שאינו לא רוצה לא הכי בחוץ מקרין לה כלא
ח"א שבכ"מ הקרא ר"ש בקריאת התינוק ובטפש
שבטפשים לא יטעה בזה כי האחת רגלה בתוך נכנס
בגיטה והאחרת יורדת ומשכבת לחוט הרגל ומה שכתב
נ"ר מגיה בזה בין על מהרי"ל ובה"ג ורעייתיו ומתיר
בכ"מ משוטה שנואב ארוכה מרגלה לא נקטינן כוותיה
ומה שכתבת בכ"מ משוטה צריך שיהיה רגלה כמו שיש
חונה היינו לכתחילה ורשב"ל בפוסקים אבל בדיעבד
לא פסל א"ה נוה ארוכה מרגלה או שוה בשוה כמו
שאכית בס"ר ואה"ב להתין ור"ש שרגליהם אריך ממניהם
לא לי בלבד שעשוה צורתן לגמרי מאחר שעוף שישוף
פרגל לישור בין הוא לכאן ומה שצריך להיות אבל
יש להם נ"ב התמונה כ"מ משוטה מחש ומסולות ליבא
רב"ע שאין לא רוצה לאות אחרת מגן רהיינו ר"ש
ולהתין בדיק אריך מן בין היינו כמ"ן משוטין מחש
ושקה נתפשה רכינו ונקודה בקונטריסו של מה"ר
ברוך שאותה שהיא יותר בגבו א"ח ס' ל"ו וכתוב שם
שפר"ית ובר"ש ננישם אריך ויריכיהם קצר רהיינו
ורוי קצר כשפוך בין שבפי כתב בכ"י בל"ח יהיה
נוה אריך ורגלה קצר שאם יהיה רגלה אריך מגונה יהיה
רוחב לכ"מ משוטה וכן כתב בשמות ר"ש בכי שמ"ע
גרלי.

ברנ״ל. פר״ש ובר״ליק אינם יורדים לחשב חוץ לשיטה אחת
בנליבם ארוך חרנליבם אבדו התוספת ולקחו התוספת
כ״ב וכשולות וכתוב בן בנ״ג ויק״ו בר״לחין ל״ין ור״שין
כ״ולן ואין לשנות ולוחר שבולל שיחוא לר״י. ברוך שאחר
שכתב שלא הביב רוחב לכך משונות ו״הב אי כאן
בניהו שאמר ננ פר״ש קצרה חרנלה אבל לא כל כך עד
שהרחה ל״י לחכן ז״ל כיא פשרה דלא חיש לצורת כ״ב
ולדעת הר״י ברוך שאחר משולה רחיש דליתא ולא
מליני כלל ונה פירושו כי חב״רי ב״ש כתב במוות ר״ש
שיהיה ננה ארוך ורגלה קצר שלא תהיה לכ״ב משונה
ותכן ז״ל כתב עליה וכתוב שלא הרחה לכך משונה
צריך לרגלה קצר ולמה שצריך להיות ננה ארוך ביום
שעווא שלא הרחה ל״י כי כך כתב במאור בלשון
שכן ברתי לשון רחבה ארוך שלא הרחה ל״י וירכה קצר
שלא הרחה לכ״ב משונה וכתב שכתב המאור עצמו
בצורת ל׳ שישנה רחבה ארוכה שלא הרחה לי״ן ורגלה
קצרה שלא הרחה לכ״ב משונה ולשולם [illegible] פר״ש
ננה קצרה ורגלה ארוכה שאינה קצרה כ״ב עד שתרחה
ל״י משולה מאחר שביא רוחב לכ״ב משונה ורגלה
ארוך בשרף ננה ויק״ל כי בפסקא שבין פ״א לר״ש ביום
בראש ובפסקה שבין פר״ש לכ״ב בינה ברנ״ל ולא שלה
על רעת הרן ז״ל לוחר שלא ימריך ברנ״ל לחשב חן הביטה
דליתא דשביטא ביא וחשבה שאינה צריכה לא ורא׳
בבבת בנו

כדכתיבנא כבדברי הגאון ראייה בשיטתיה ודבריהם

ונראין יהם שוה דבת היסק ארבעין ואמצעין בין בדל"ת

לר"ש ארבעה בין גדולים ז"ל צורת כה"ג משונה

צריך שתהיה ענוה מאחריה אל"ב. והר הל"תה בר"ש

שנוה קצר לכ"ג משונה כיון שצריכה ענוות

משתרחה לה בל"ת ש"ש לה עקב ושוק מאחריה ואל"ב

כולהו רבוותא דמסלי מיסוך נתור אות רל"ת שרנוה

ארוך חנוה ובטעם שהיא רוחב לכ"ג משונה וסבר

שנו הכיה ענוה בר"ש באה חק"ו. ודבר נו"ר אות"ן רצרך

לה יתרא בכ"ג משונה אנוה ארוכה מסק דבאל לב"ס.

ל' שס"ת שנמצא רל"ת רנוה ארוך חנוה שבואמיסוך

מוסכם ומציאין ס"ת אחר הביאו הר"בן חב"רי לנאין

בס' שלו אמת ליעקב והסכים עליו בנאמן כמעבר

חוליא לאקל בס' לדור אחת שכתב באות רל"ג ז"ל

שאם יהיה רנוה ארוך חנוה יהיה רוחב לכ"ג משונה

והוא מיסוך נתור עב"ל וחב"רי לנאין ז"ל הביא בספרו

בעל כתב באות ר"ש שטעמו היות נוה ארוך אלא

הרחב לנ"ו ויהיה קצר שלא הרחב לכ"ג משונה

והיינו חכן ז"ל והגאון והרב חוליא בס' לדור אמת

באות ר' סתם דבריו בשאחרו המשנה ענוה ונוה

ארוך ויהיה קצר ואין ספק שאחר דבריו לשיטה

ומיסוך והוא רלא מירש לה בבריא ספק שכתב אות

שכתב באות רל"ת כיון דאחיא חק"ו שנוה הוא ז"ל

וכתב

סובר שבכה״ג הויא עגולה ונראה סתום רק כתמונה ואורכא
אם כ״כ דעתו ז״ל שלא ליפסול בדיעבד כיון דאזלינן
בתריה ולא לסמוך לא ודאי בכה״ג ובנה דווה ראיה
כי מרן ז״ל וסייעתיה אע״ג דסברי דכה״ג פשוטה היא
עגולה והוא ז״ל פסל אם כתבה בעקב כדמות בשם
הרמ״א ז״ל עי״ש פסל נ״כ דבלא״ה רגלה ארוכה ונונה קצרה
משום דרחיא לכ״ע ולכאורה נראים הדברים כסותרים
אמנם וצ״ל דאע״ג דבלא״ה כיון שאינה כ״כ מחש אע״פ
כיון שדומה לה פסולה וכן השמע אין שאין שדומה לה
דה״ל שיש לה דמיון נראה לכ״ע אע״פ שאינה כ״כ מחש
חסר בגויה ובעוקץ ושורש ושומקו מן כבריית רש״י
בדוגמא אלפ״ין עיי״ן וכו' ובזו שמשרשו בצ״ן וברי״ש
והאחרונים ז״ל דכיון כשברתיך דנל כאלו מן בקו
באמצעי דנראה כמו ש״ן פסולה וכן צד״ין וח״ין
טי״תין מש״ין שנודאי אע״פ שלא כתבה נו״ן ומש״ן
בשלימותן בתקונן צד״ין וטי״תין אם יש דבם כ״ב דהיין
אז״ן ושמאלו לאות פסולה פסולות דין מינה לדעת
באחרים שצורה בכה״ג היא בעקב לאחוריה דנם
ברי״ש שנונה קצר ורגלה ארוך פסולה אע״פ שלדעתם
ז״ל אינה כ״כ מחש כיון דאין לה עקב וכ״ש וק״ו להך
דעשיין שצורת בכה״ג היא כשרה בגוה ובגופה א״כ כיון
דיש״ן בין דלת״ין בלי חילוק והפרש כלל אם נונן קצרות
תרגליהן פסולות ומשתה בשבילה בדרך התימה בזולת
נונה ורגלה שוים והנה וכן בכה״ג פשוטה כי מה
פשוט

שמעתי דל"ה הוא רגלה ארוך ונונה קצר ומה שמעתי דה"ק
משוטה הוא נונה ארוך מרגלה א"כ בשניהם לכאורה לא
מהני לא בזה ולא בזה ונה א"א שאורה את הבית כשרה
לשתיהן. ולק"ל דכיון שבה"ק משוטה צריך להאריך
רגלה נונה עכ"פ לפי שאף לכתוב אותה הקוף לה צורה
ואין גם בהן [illegible] בנון לכתוב אותה אין לה תמונה כלל וכיון דלית
כתובה א"כ כשנונה ורגלה שוים, כיון שבה יותם שוים אין
לכם דחיין כלל ולכתחילה כשרים אגודרא דקשי לן כא דחברי'
ז"ל דכתבו כ"ה משוטה שנונה ארוך מרגלה דוקא ומשוותין
פסולה אינם דברי ויש ליישב דלא תיקשי כלל ושמעתי דבזמן
דעתו ז"ל היא הכי, ובזמן האותיות ובהיפוך שמחקן
ושעשו כתב הרמ"א בא"ח סי' ל"ב ס"ק ל"ו דריש חקר
ומה"ר בתפילין דמה שמתקר לכ"ט יב ולהרש כהן ביום
דווקא כשקצת צבע כהן קיים, אבל אם קמצה כל
כהן מהקלף ולא נשאר רק רושם אותיות מכתולה
א כהן כו' שלא כסדרן עכ"ל דין תיבה בס"ת שמחקים
שלא כסדרן שבאמת כתושטשות דבזמן הוא מסולה
אש"ן שבאותם קיים ואותיות תוך בשני בקלף
ואין זה נקרא בזמנה שאו קיימת ולא מצאו מי שחולק
על זה. ועיין בתוך בעבקיות מה שבס"ד כותבתי היא
בוראה וסברת חכמי דורינו לחוש לדעת ס' בתרומה
ורא"ה וכהנ"ש ובטור ושיטתם דמוכו. בס"ת בלא הוניך
ועיין בש"ות יוסף אומץ לכבוד בנרות עט"ר מוה"רא ז"לבב
ס' ה"א שכן כתב בכריא, והוא עצמו כתב לפניו
בס' לדור אחת ועיין נ"כ לכבוד עיקרי הד"ט א"ח סי' ל' אות
י"ח

13

-ין שהתה בידו הי׳ שהיה רוצה לקנות ס״ת כזה אע״פי שהיו
לא היו שם חוץ מזה היה חסר ברובו כל שאין שם
סופר לעשותו שנ״ל נראה שם. והנה רבו בדפוסים
ובראשם הנמצא הגדול המקובל ברמ״ע זצוק״ל.
ואחרי הגלות נגלות רעה והסכמות המלכים האדירים
אשר בזמננו אשר היתה בם אנו שוהים הנה קול כזה
באזני שמעה אזני והבן לה כי הוראת מיסוד ס״ת
הלו שהפק״ן. ונבר יהי׳ שב להקן הלוכה כ״ן כמוצא
לעץ על ה״ן הקורים והסופרים שכתבום. ובדברים
הלו אין דבם חוש שאם ה״ן הנ״ל לא חשו לקחתיהן
ולא השגיחו בהסכמה אמתיות הכל שני אמת הי׳ דין
ואין להתוה בזה כי חששים באלו רבו כמו רבו בהם
וכמה קבלות קדושות מין שהם ז״ל לא כתבו בספרים
ככם אין אחריות סופרים גדרים עליהם. ולבד עם
הארץ המשכלים והמנהגים בעניין זה אשיבה להם
בלשון הרי״בש ז״ל סי׳ קח״ו כי אחר שהוכיח בקס״ת
נכוניים שאם הסופר לא עשה צורת האות כתיקונה
הרי זה כלו לא נכתבה וצריך לגרור ולתקן. עד כאן ז״ל
ואשר אמרתי גם זה בעיני הקהל אמוני שמבינו בזה
מכמה שנים רבות בספרים כתובים כן אך אני
אשיבה להם אם סופרים לא היו המדקדקים שאחריהם
תחשוב בדין נשתנה ההלכה והלא שנינו במשנה סוכה
פ״ב מעשה שהלכו זקני ב״ש וזקני ב״ה לבקר את ר׳ יוחנן
בן החורני ומצאוהו שהיה יושב ראשו ורובו בסוכה
ושלחנו

ושלחנו ערוך כתב וז"ל אם כן פי' מצא לא קיימת מצות
סוכה תיהיה. ואם כ"כ שהמחלוקת חלוקה לראשונים ז"ל
בדבר זה אלו פוסלין ואלו מכשירין אף שרבו דברי
הפוסלים יותר מכשירים כ"כ אפשר לומר כדאי הם
המכשירים לסמוך עליהם בשעת הדחק אבל מאחר
שלא נמצא שום אחד מראשונים ז"ל שכתב דבר זה להכשיר
ובתשובות קצת באחרונים ז"ל והתשובות שלהם נמצא
דבריהם לפסול ואם כעין בשעת הדחק מ"מ כלום אין
על מי לסמוך להכשיר וכו' עכ"ל:
והפר"ח בדרש ס"ט כתב וז"ל כבר העיד כי בשאול"ם
על ידי בוה חשבה שבידו כתב ס"ת אשר לא היה מוחזק
כתיקון ופ"ר גם מ"ר אבי ז"ל ואם כי הוא שם שבני
כתב דברי אדם נם בקאוו"לי מ"ר פ"ה חשבה ולשון
הסופרים כשרים. מלתי מלים בציקנו רוח בשני כי
בשנה ראה ראיתי בכתב חקותה כי מלאכת שבות
הקדש נהוגה בין סופרים בשבת לא ידעו ולא יבינו
כלל ועיקר דיני כתיבת סת"ם והלכותיהן ובתשובה
תהלכו שמיעה ויצא מידם דבר מתוקן ובתחלת מעשה
עיני ראה ולא זר כתב וכתב פוסלין רבו המעות
כאשר בשלא כתרן חק קדושת צורת האותיות ותיקן
ותגרשין ונותבין בס"ת כתב תיבות ושורות שלמות
כלתיהם לא יתחו תיבם לבשא בשמותם לפי לשם
קדושת ס"ק. ורי"ו לא בא מן הדין כי זה דבר יותר של
המתכרות במעשיות לא ניתן לב בין רב למעט ובעל
אמר

אמר בעולם שלפני יהיה שלא להקריב וכמה מעתים
שאין לי דברים רעים כלו גרועה ושנונה, ודברי טוב
שובדא בסופר של תפילין ויהיו רב לו בשין הכתב
יפה ומצובה עד מאד והיה כותבת כל היום. וכל כל"ו
ס"ת הו"ת הוא המגביר לכל עם הארץ, ומסרתי לו לכבוד
תקונות שלתי ונביאם לי סופרים ומגיהים בתוך
היקון של שבע לבן לאשכ"נה בלשון כתובן לקבוע אותם
כך במסמרים ולעו"מ שביה בתיקת חבר ונאמן לא
רציתי לסמוך עליו וכוונתי לגבור התיקון ולבורר
זה תניתי ואסתכם דברים אשר לא שומעם קבלה
שתי אגוון שבמה הבם בין בלייוה והקובות בכתב
ישן מאן ושם היבות שלימות כתובות על מחקם
ועל פנים כתב אחר קטן ואם תן בראשון בלי ערך
והיון לו כלל ועיקר בדיו תאיר ותקפיד אלי לו ואני
למשו ואם כתב הוא עשה לי לפרע נמשיה למסיר
אמונתו בחליה דעבירא לגלוי ואיכא למיקם עלה
רחולהא תה נאמר בכמה דברים הטעמים והמעכבים
שמ"א לעבור עליהם. וכמה שמעתי חמי חניכי אחת
כי בגלות טור"קיא ובפרט בעיר גאלוני"קי. עכ"א לאין
בלבד שהסופרים הם מוסמכים באמונתם חברנים
שמדקדקים עליהם בכמה חקירות ובדיקות כשוחטים
ובודקים לא אתיהן שיש שם בה"ת אחרים חתומים
על כראוי לחיות בעמים ה' ולצדק כל זה שהסופרים
טובים ובכתב והמכתב בין בס"ת בין בתפילין בין
בתיקות. ובקוב כתוכה לבלתי סור מן המצוה ימין
ושמאל

ושמאל ישימו למשבץ את כל המלאכה אם היא כמלאכה
מעשה ואם אפשר לתקן יתקן ואם א״א במעט בקו״ח
בסתם חותכים אותם במספרים לחשן לא תהיה
לשוקה ולמכשול. וכל כבוחר בתורה ובחכמה באמת
ובצדק יראה שזו היא הדרך הנכונה להשיג הבינה.
חשון לכל כמשנע ולהם חטאת שהבה להעלה ראש
ונגל על לשונים בכמה תקונות שספרי קורתם
ותקנות של מחהיבן ובמילין של ראשם רובן כבולן
מסולות מיסול נאור, ה׳ בטוב יכתר באשר ייתן בלבנו
לאהבה אותו וליראה אותו ולעבדו שכם אחד בכל
לבבנו ובכל נפשנו ובכל מאודנו אכי״ר:
אחרי כתבי מה שכשינה יו״י כבר בשנת ב״ל
יצא יצא חתוך פנים ונראה בעליו ס״ א״ח״ן
הבנאין בחומלא ובהטורסס שאר מרע ועוד ראשונ
מהכ״ף ז״ל וגם ראיתי בסי׳ ק״ו בנגון אחר שנתקן
בי״לן של ס״ת אם היה לפם, צורת יו״ד או צורת לת״ר
קטנה זה אחר בכה זה אחר בכה ובורה הרבה ז״ל
שכביף לפרשות אלו בילין לתימן דלה״ו ול״ו בין הבעצ
סמך כמו שכתבתי בשנותי. וכן מה שכתב הרב ז״ל
שינוי תקבה באות אינו פוסל זה ברור לדעת כמה
וכמה גדולים. אך בנ״ר שהאות רוחה לנחר, לאות אחרת
אין זה נקרא שינוי תקבה באות וזה בפורסמותיו
ככבן אתינו תילקא רה״ש שינוי הפוסל היינו כשכשינ
בכולה ולא בתקבה בא״ל דלא דווקא קאמר זה ראם.
בשינוי

הטינוף הוא כמעט בכולו ויש שם מיעוט כל שהוא שלא
נשתנה הכ״ז מסולה לדעת כלבו דבוואתא. ומה שהקשה
על הרב הב״י שאתה אינו מונע כלל לעניננו דהתם איירי
באשה שהתחילה לראות אחרת וכיון דלא ודאי לשלום
הימקות יוכיחו אבל הכא בנ״ד איירי באשה רואה חוץ
לאשה ונס נהוג הכתמים בזה דברים לבי שורים
בנן ובנל ולא שר לא שאמינו אם היו במשאין שין
בהימקות כבר הוכיחו. ומה שכתב שר שאם אם
משבה להתיר לא נכון הדבר משום לשון הראשונים
ומשום מנהג של ס״ת היינו דוקא בנדון שאין שהרין
מהן לסמוך על קריאת בהימק דה״ה ולש אבל בנ״ד
דהכיסוי בריר ושריר באמת ושתים אין מקום
כלל לטעמים הללו כמו שכתבתי בס״ד. ונדא נראה
בין הנשואים באותן שאין בדברי הרב המשלא
בעל הצ״ק לא דבר ולא חצי דבר שאי״ת הישר. ונאם
להשובתי לזאת קלה כמות שבינא הלוע״ר קטינא
זלעי דא:

תשובה

נראין דברי [illegible] ומאה ועשרים זקנים ובהם כמה
נביאים תקנו י"ח ברכות על הסדר ובמה אין עונין
אנשי כנסת הגדולה תקנו להם לישראל ברכות ותפלות
קדושות והבדלות וכ"כ הרמב"ם בהלכות תפלה פרק
א' הלכה ד' כיון שגלו ישראל בימי נבוכדנצר הרשע
נתערבו בפרס ויון ושאר האומות ונולדו להם בנים
בארצות הגויים ואותן הבנים נתבלבלה שפתם והיתה
שפת כל אחד ואחד מעורבת מלשונות הרבה וכיון שהיה
מדבר אינו יכול לדבר כל צרכו בלשון אחת אלא בשיבוש
שנא' ובניהם חצי מדבר אשדודית ואינם מכירים לדבר
יהודית וכל' עם ועם [illegible] כשראה עזרא ובית דינו [illegible]
[illegible]

לשמעו תפלתו ולהבין שדבר הקב״ה בלשון הקדש עד שעמדו
בו לשונות אחרות ובזמן שראה עזרא ובית דינו כך
עמדו ותקנו להם י״ח ברכות על הסדר ג׳ ראשונות וג׳
כדי שיהיו ערוכות בפי הכל וילמדו אותם ותהיה
תפלת אלו העלגים תפלה שלמה כתפלת בעלי לשון
הצחה ומפני זה תקנו כל הברכות מסודרות בפי כל
ישראל כדי שיהיה ענין כל הברכה ערוך בפי העלג.
והר״ר דוד אבודרהם כתב בהקדמת ספרו בראש שער השני
ז״ל ומנין להתפלה אין קבוע מן התורה בתחלתה להעריך
נשים ועבדים וקטנים חייבים להתפלל שהרי היא
מצות עשה שלא הזמן גרמא וכו׳ וכן היה הדבר מימות
משה רבינו ועד זמן שחרב בית קדשנו ותפארתנו
וגלו ישראל בין אומות העולם בעבור חטאינו ועונינו
ונתערבו בתוך העמים הפסו כמו שנאמר ויתערבו
בגוים וילמדו מעשיהם ונולדו להם בנים בארצותיהם
ואותם הבנים אשר קצת מאחריהם היתה שפתם משובשת
ומעורבת מלשונות נכריות ומעמיות שונות מרובות
[illegible] כמו שנאמר ובניהם חצי מדבר אשדודית
ואינם מכירים לדבר יהודית וכלשון עם ועם ולא היה
יכול אחד מהם להתפלל ולדבר כל צרכו בלשון עברית
כי אם בשבוש והמעורבת לשון עברית וגם לשון כמותה
לבלם ותחנן והכתב מן האורך. וכאשר ראו אנשי כנסת
הגדולה

הקודש. זאת תרומת הקודש. אחרונה לכל ונלכה בעזר אלקינו. ונשלמה
פרים שפתינו. אמרתנו וכל קבל עליהמו. ולהבין התפלה בעיקרא
עבודה. אשר על הלשון כבדה. בשפה ברורה ובלשון קצרה.
זכה וברה וישרה. מהלאות לשון עברית מעוטרה. כי שקבים
על הלשון קלה ובשפה שנזכרה. על שנויים כאלו. יתר המתפללים
בשפה אחת ובלשון אחד ונתקבצו כלם ותקנו להתפלל
לפני חי העולמים. י״ח ברכות בכל יום ג׳ פעמים ובשבת
ובמועד רגלים ובימים הכפורים תקנו במקום י״ח ברכות
ז׳ ברכות ובר״ה תיקנו ערבית שחרית ומנחה ז׳ ברכות
ובמוסף ט׳ ברכות ובתעניות תקנו כ״ד ברכות לש״ץ בלבד.
וכן תיקנו ברכות רבות ותפלות אחרות אשר הם בפי
כל ישראל סדורות. כדי שיהיה שגור כל ברכה ערוך בפי
כל ברורות. בלשון צחה ומאושרה ומבוארה. ויש לך לדעת
כי לשון התפלה הוא מיוסד על לשון המקרא. הא קרין
שאנשי כנה״ג כשתיקנו מטבע התפלות והברכות תקנו
דווקא להתפלל ולברך בלשון הקדש כמו שסידרו והתקינו
דלא נאמרין בכל לשון ובכל חזאי דאיתא בש״ס ובפוסקים
להתפלל או לברך בלשון חול היינו בשעת הדחק שאינו
יודע לה״ק. זהו אפילו לכתחלה או בדיעבד יוצא המתפלל
או מברך בלשון חול אם מבין באיזה ענין המשבח והמספר
אם לא זה לא יצא י״ח כמו שנינו. [illegible] בהתחלה וכו׳.
[illegible]

דוחק והמנע לשנות במאי שנהגו אם לשנות נוסח אם לשון
התפלה והברכות שסדרו ותקנו אנשי כנה"ג ישתקע
הדבר הזה ולא על דעת רבותינו ז"ל כלל שאין לנו דבר
שצריך תקון אחר לתפלתינו נחוץ תקנה זה ברור כביעתא
בכותחא כי חשיבין שפיר כמו שאמרו בש"ס וכל
המשתמש על זה אינו אלא מן המתחילין ואין אנו צריכין
להשגיח שמעיין בדקדוקין ושאלולין וחלוקין לאסור איסור
ולהתיר וראה רבנו אהבורן בי דינא יתיב וספרין
פתיחן ותקנת עזרא ובית דינו ופלו רבינו יונה בריש
פ' היה קורא בפירוש הרב ב"י באו"ח סי' קי"א והרא"ש ז"ל
על המכון שנשנו פנים להתפלל בשאר לשונות שלא היה
להתפלל אלא בלה"ק כתב בשם רבנו יצחק שכשיחיד
מתפלל התפלה צריך שהמתפללין אותה בציבור כמו
תפלת צבור דיינינן לה ויכול לאומרה יחיד בלשון אחרת
ומאי דאמר רב יהודה לעולם אל ישאל אדם צרכיו
בלשון ארמי זהו כששואל צרכיו כגון שמתפלל על חולה או
על שום צער שיש לו בביתו וכיוצא בזה אבל תפלה שהיא
ידועה לצבור אפילו כשמתפלל אותה בביתו כמתפלל
בצבור דמי ומש"ה אינו יודע לה"ק יכול לצאת רק תפלה
שאפילו בציבור מסורים להתפלה להתפלל בלשון לעז ואמנם
יוצאים י"ח אם מתפלל להתפלל בלה"ק דאי לאו הכי יחיד כמתפלל
בתפלה הקבועה לציבור דיינינן חשיבו שהיא התפלה
צבור דיינינן ליה כזה שרי ליה ע"כ להתפלה להתפלל בלשון
לעז

חול אפילו יודע ומבין לה"ק ובאלו נאמרין של בא' רנסיץ
תפילה רחמי היא כל היכא דבעי מצלי. מהרש"י ז"ל תפלה
דקתני מתניתין בכל לשון לא צריך קרא דהא רחמי נינהו
ובפומא דשמיא דידע לכוון לבו וצלי. דהיינו שאין בדבור תלוי.
ברצונו אולא בלבד היכא דא"א לו לכוין בלשון הקדש כלומר
שאינו מכירו אין מותר להתפלל בלשון חול שאינו מכיר
לכתחילה. ובתוספות ד"ה בברכת המזון כתבו דהכי
כתיב וברכת את ה' מאחר שתברכה ובשבח כלומר
בשביל שיוכל לברך בכל לשון שירצה ומסתמא בלשון
שאתה מכיר שתתן שבח להקב"ה בלב שלם להשיג
כה"ג דר"י ז"ל בתשובה. ובתוספות בברכות דמשמע
עולה בסוגיין אחד במתניתין דלו נאמרין בכל לשון היינו
דווקא כי היכי שיבין ויכיר ויבין מה שהוא מתפלל
ומברך ואותו לכי נאמרין בלשון שהוא מכיר דתפלה
רחמי היא אף כל מי שיודע ואפשר לו לקרות ולכוין
בלה"ק הילכתא דמשמע היא שאסור לו להתפלל ולברך
בלשון חול ואינו רשאי כלל לעשה. בעמח והלשון שסיים
ותקנו אנשי כנה"ג ולשון בשוה ומכן שנתנו בכל לשון
שירצה ככי מיהו מסתמא דהמשו לשון הש"ס דכאמר כל
היכא דבעי מצלי. דהיינו בשאי אפשר בלה"ק. ואין חקוי כלל
לעשות ולומר דאה"נ כיון שיש כתב בני אדם שאינם מבינים
מה שאומרים שאינם מבינים א"כ אפשר דהי שיתפללו בלשון חול
[illegible]

18

דהא רל תפסא כל היודעים ומכירים לשון תלות בקהילה
כי ידיעה המעשית בזה ורואי לא דבר רק הוא חותי בארלגת
בכלל המסתרתא כל שאחרו בבית רבן בילדותן ממילא מעט
באה לכלל זה כי לשון צחה ונקיה לבבן ושטה בדורה
היא עוף, באמת. שהבאים שם בוערים בשם אשר לא ידעו
ולא יבינו מייבים בסלהמר וב"ב וב"ב ש"ך המציאן
יהי חובתן את שומעים ושונים אותן אחר כל ברכה
ובכי פה בהתפללים כיון שאינם יודעים כדמוכח
בגמרא דר"ה דף ל"ד ובפוסקים ע"ש וזה הוא חובן כל
ישראל ובדבר לועזים דבינא שאינם מכירים כלל
לקרות האחר שבדבר קשה להם והאריך טרחא ובוא
וכלל ידיעת ובבנת פירוש מלות בקהילה נכון הוא
ולהתפלל לצרך בלשון לשון להתפלה בצבור בשני עלמן
כי אי אפשר להם לשמוע לעבודות אותן חוץ בש"ך בהתפלל
בלה"ק. ובשוחי שיוע של מה שדקדק מה"ר בשבלו בבף של
פרב דב"ש בסיתן ש"כ ובמאי המסתפקא ליה אם בניקר
להתפלל בכל לשון שוא דווקא ליחיד בהתפלל עם בצבור
ולא לש"ך בהמציא את פרבים יהי חובתן אם היאחז אם
בדבר בבימך דווקא לשן בתירו ולא ליחידים בבבור
משום אבל. לעו"ד דהעקר בצבור לכול שלהא וברציות
המביחות אם ליחידים בהתפללים בלחש אמיא בק"ו
המביא דכבינא יונה בשם רבנו צרפת. והב דדיין מ"ר
תמונת

חשו"ת הרא"ש לא שמיע ליה. ורמה באוסר לכל יחיד ויחיד
לומר הקדיש עם הש"ץ דלא תקנוה אלא צבור שענין
אלא היינו שעונין דבצבור יש להם לשמוע מש"ץ
ולענות אש"ר ולש"ץ בלבד תקנו אמירתו בעשרה ולכך
כתב כי אין אומרים קדיש לא בעשרה כלומר הש"ץ
בעשרה עונין ולא שאחרים אומרו כל בעשרה זה ברור
ראו"ב מאי קאמר כי אין אומרים קדיש לא בעשרה
ובלא היינו. שפיר כשאומרין קדיש בעשרה ראש אין
עשרה מציעא ועוד ראש איתא שבמחזורין התפלה
בלחש קודם הקריאה ש"ץ ואם צבור חוזרין התפלה
בצבור היכא דמשכחת לה כי בתורה צריך לכוין
ולכוין ולענות אמן לא ודאי כשאומרין וכן אין ספק
כלל ועו"ר דהש"ץ מוציא את הרבים יד"ח ובכל לגון
לגירסת הב"ס ולגירסת כל הפוסקים דין דבר שעשה
דבצבור אינם צריכים אלין ולית לא לאשתכחי. בבאי
דהגירסא דקדושין היא אף ע"ג דרוחק במקום דלא
ממשך להם כלל בלה"ק וכדברי רבי"ם שם וכמפרש
בשינויי בס"ך ולהכי ניחא מאי דקשיא ליה של הרב
אליא דבא שכתב בשם ס' החיים בציבור ליכא למימר
שמשעו ומיהו להתפלל בנוסח הלשון בקשו שדרו
לשבור על דבריהם אבל ביחיד אסור דהיינו
ולשון מנינת כמו"נא בשעת כתפלה בדברים שאלה
דאיסור נתנו כיא ז"ל בכולל הוא בש"ם של ידי מיש לא
חיבבו לא

מיבעיא באו״רנש שהוא כלי מותר לש״ך דאסור בדרבה
בתוספות דבס׳ ד׳ מיתות דף נ״ב ע״ב ד״ה עלה בין
ודבריו שריפה בכרכו וגם דה הויא חקה לש״ך אפילו
פוה כתוב בשמריתא לא תפרש להד לא תועיבו ומריע
והאו״רנש פי׳ ודאי חקה לש״ך במרע לכלי שלחם
דחקה בטעם פרב ב״ח אסר לחר בשנעשו המותרים
לבהי ש״ך והתיר בכלי מותרים לפם ופרש שמ״הור
פירש דבריו לש שלא נ״כ כל שאר מין לחר בשלחם
אסור דכל חמי דאומר דבון ובמרש דבי אשליא
בשנין פנין והלחר בק״ש ובתבשילה פיה דווקא לשון
בקול ולחר בשם אבל בכלי לחר לא שלה על דעתם
לש כ״א בשירות והושבחות בתימך ב״ב ובדותה
דאין לא דבר המסיר ומבלבל הכוונה בתפילתם
יותר חקה ואסור ודאי לכלי שלחם ובמקרש לא פיו
תלחרן ותענין בכלי לחר לא בתבשילה ולא בק״ש ולא
בברכות כי אם לשורר בשיר [illegible] בשבת בקודש בראיקא
בשורבין א״כ ודאי כל מי שחלוש לבו [illegible] דבר ערך לביתוא
משום שבות השבות במקום מצוה ומותר מילתא לשמחה
חתן וכלה פנה הוא טועה בדבר משנה דהכא הוא שבות
דשבות במקום מצוה ומשאת ודעה נראה דהא אפילו
בתוך איסור מיכא ש מחמת פשור ובלבול הכוונה
בתבשילה לא אפילו בכל כלי לחר דעלמא ועוד שבות משום
לחא רש״ך ואיסור חוקות הגוי לבו הנ״ל:

לפרושי המוצאין בספר ישראל נקרא קנין בתמורה בחצר
פרק [illegible] קנין כרך

[illegible] שמירה מכבודו יקר [illegible] מאריך [illegible] כמשפט [illegible]
קנין המטלטלין שלא [illegible] שקנו [illegible]
[illegible] עם [illegible] לקרוא [illegible] להוציא הכל [illegible]
[illegible] לו [illegible] שלא [illegible] מן [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] נכסים [illegible]
[illegible] קנינו [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] לשונו [illegible] בדרך [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] שותפים.

[illegible] קנין [illegible] [illegible]
[illegible] שהוא [illegible] כל המשכר [illegible]
[illegible] לשכר [illegible] [illegible] אמר ר' [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] קלטו [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] אמר [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] בעינן למיגזר [illegible] אלא קטן של כהן [illegible]

כדברים הפוסקים [illegible] קדשים [illegible] [illegible] בין [illegible]

[illegible] בבריתא [illegible] לישיבה על המשכב [illegible] מכן [illegible]

[illegible] עם [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] כברייתא. ומשום ישיבה על המשכב [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] דבר [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] רש״י ז״ל [illegible]

[illegible] עם [illegible] [illegible] בברייתא [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] על המשכב [illegible] ז״ל [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] בברייתא [illegible] [illegible]

על המשכב [illegible] על [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] קדשים [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] ישיבה על המשכב

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] ישיבה על המשכב [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] רש״י ז״ל [illegible] [illegible] ז״ל

המשכב [illegible] [illegible] שישבה על

[illegible] רש״י [illegible] ז״ל [illegible]

[illegible] רש״י [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] לרש״י [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

פיישנו לדבר ממחרת לרב שכתב בתולדות לשפירות שיחיה פולד לפייט בדבר
לומר שנר מה ולא רבה ליתב בדבר רחוק, מטעם פרה בשל תשבה כונת של
הכתבים ה"ה הפוסקים שפה ה"ב שהוא ברומה לשון של מורי לשבתן הכל
ונקשה של פרה מ"מ ושל מו"ר וכו' וכו' מוסר ללשה"ב רש"י ז"ל הוא
ליוקאי סיכה לישבה של החשבר לעת מתה מדולי עתה ולא נשקר פולד
לאמת משיטת לה גרש"י לעיפר מין כרישא כדנפין בשם בכתב
הקודמה וכיון שעמת לפה' מ"מ פרב ואין לומר לעורב שמחה מתו
הולי עופר לאמת קיל בתם' ולה עיפר מין ברישא לכוונת כשתנה
תשובה שלא תהיה ליה ולא כשיטה של החשבר וכן הוכח
ולייק מתה שם' בתם' ולה בל"ה על שבר יכל ופרב החשבר
הכל מתוך בל"ה שאין ברקמת מי לישבה של החשבר ולעני קורבין
מה' שבת וכו' וק' בהול ויוצא בדור ר' ול' הפליט שנה ונפלאו
ממני לדברי פרב הגדול כהקב"ן לופר בנשואין מ"ק' מ"מ וכו'
והמורים בזה וכל לדברי הפוסקים ז"ל שכתבו בשם לור ונשקר פולד
מחבר שבר שיחיה ועולם חיוך הנשובה הכל לבר נקל ומרע
לעתיד לבוא דבין המת מהלו בפתן בחייה ה' ושלא המות וכן שחיוך
שפוע לשם הכתובים

הכל פוקעת מן הפרט לכל המחירים ולכל הכרכום שמשה שיטה
של החשבר ונשקר פולד לאמת ותחה מה פירוש מולדת לרופאים
שמשה מנה ולעני חייבים שמתה לקרוע כבמה מהלו בשבת ולפנים
מכין לרך דבר שהוא יתלא מי ואין תשובה הגמרא ז"ל רמה דבר
רמה רעיון בדברי גלוי הפוסקים שכתבו למפרשים הבקיא ללה
בהייה ואין להוסיף בזה כי כן פירשו מהרש"ם בשיטת הכן סברה
בתוך תקופה שעיון מתים חייט לגילה וכלין בין התשובה לדרך הבם
הלכות כבה עבן סבב תמהבהן ותה שפרה רמ"א מאה חיים ס' גל
בשם המגן לתה שבה לתהב. לעין לא קורבים עבה מהלו בחול
מתני שאין לא בקיאים כמה נכפי מהם פוסקים ווהמין ואמרו בשבת
מחשה לעין לפי תם לורש מה מחה ועולם מהלך שיחיה להר

בין לקולא ובין לחומרא כרופאי ישראל ורופאי עכו״ם זקנים, לפי דעתו דבריו
נראה עם חולה בכל משמעות וכו׳ שיהא מכח איסור לומר, לסוף סוף ק״ל
דאין כל המכה בכל פלגא מכות באיסור, יש לומר דכשיעור להוצא כמה
פוסקין עשר סוגיות דבר דשמיא הפוסקים וגדולי האחרונים ודאי פקוח
נפש שאין לחוש כלל לדבר שעומד בפני. פקוח נפש
ומה שכתב ומעכ״ת היה דבר אור הזרוע של פרק ... זרוע ... ח״ב סי׳ ...
ושמר רמזים שאין לאין ... לפרהם ... והעור מ״ל לאוקמא בחזקתה
על המשבר והלכה ... ומה שכתב לכאן שיש לחוש לחששא דחיישינן לזה
שהוא לפלגא הוולד הכי נמי יש לחוש לפלגא כמשה לחששא דחיישינן
לזה שהבית ב״כ ולומר דלמא לא חיה מכה וכל רק שהולכה ועדיין לא
שהכרה מינה ואי קרעינן לה הבקע חיישינן לה ...ה, נראה ברור לקולא
פשוט לפלא לעיכא לפני חששא ... לאוקמא בחזקה חולי מחר לעיכא
הוולד
למיפק ... שמא ... שמא לא ... ואפילו חיה כבישא ... חששא לחיישא
כל״ש שירים, אבל כמשה שישכב על המשבר וחיה ... פרשנו והוספנו
נלמד ... לפרש ... לפי חיה כבישא ולדעת כל. ... לאוקמי
בחזקת לפיכך ... הוולד ... לא מצינו לומר כי ... לחיישינן
לזה חיישינן לזה כלל ... כי חששא ... ולא ...
חיה על בקיעת ... מותרין שאומרים ... פני ודאי מל״חלל״ש
אבל כמשה שישכב על המשבר ... הוולד ... רבוותא בכל
פני שבית ... שירים, ... לענין ... יש לעקל ...
גדולה ... לפני חששא לשמא לא חיה ... , ... לפרש ...
שנראה על ... ועוד ... לקיים סקט ... לעיכא ... לחיות בשעת
דלא ... לאוקמא לחיות ... מיחת לא ק״ל ואלו ... לחיות
להנצל לא ... ואמת ... פקוח נפש דוחה ... ... לפני
... יכן ... לניוק ... ... וכשאר הפוסקים ולא ...
ודעת של פ״ם ... מפקוח ...

מסיקנא בפ"ק לע"ל דבא הי' כאן להודיע שמת נ"ו ת"ס ולא נעקר הוולד
הוא חיין פרישת ולאו ומה שאמרו הרבנים הכהן סט טוענין
דבי אחך לומר לא נעקר הוולד ת"א שירש הי חכמי הש"ס דוח ה' לבר
בט ישמעתא עלה, ומה דעת' קרה גבי לאבות שמת הוולד אין
מחם אלא שנעקר הוולד לבתר קודם מיתת האם, ומה יקרה
לאמות דבא שירש הוולד מן ת"ס, לא כמו הוא חי להם
עלה הטעם להתבכבת ועל שיש מכריחין בש"ס דבכבה גוונא
בבני מהקום הלשון דבכבי, הבינוני הגהות הב' מי שהן והם
שכתב הרב בזה ישקב הביא הרב, ז"א הנה בתשובה לקיימין שלה
לומר כלה מלשון מן נעקר לא נעקר הוולד לבאות לא חיין הטעכר
ותיין דעיה הגהות בש"ע לף ה"ג הסבר הנל עולה כדי אך
מתבר לומר עינא לפני מילתא קשיא לן שכתב אך לא כתבה בש"ס
לי הפכים והמבוגש נראה להם שכתב הגהות ז"ל בפוק לה
ממה קב יוסף ז"ל מי נתי כין שבלו לו חדשיו בספק גדולין עינם
דעיה על ת"ס לעינא בש"ס מיני לוולד זוטרא חיותיה שילא שיבא
לת"ס ותפוך לבו למיתה, לזוטרא חיותיה וכו' מת בספק גדולין ת"ס
שעין במשה של המשבר לגברים (ונעקר הוולד) בש"ס כין לעקר הוא מחריתא
פוא ומצי לווקא מתחיין לה על שהלך ולא כשבלו חדשיו ולא נעקר
לאביין מר הוא הוא הסתם למקום ותי הסבר שקשרים וודאי
דתי' יש מת עו"ג שבספק גדולין וכשא הגהות נראה ברור לענ"ד
לעיין במלאי לגמרים כב' שהוא שכתב לף ק"ו ע"ב. אחר זה
בר מהלוכי אחר שמול פושט לן למש' בפרק וכלל שכתב שכתבים
מ"ב ופירשו רש"י ופרחן. ופרשנו ופרן בתוספות לפינו
שפבלין חתני בכלכל ותיב תשוט שולה שאלה לא תשוט נעקר לבר
תגיהו בעלמא לה לא שאיך בבת כי מת בגולי קרקע שין בברנשא
ומי הרב הנזכר בב' "יא מולכתא שבת כבה שזה הוא כן לעבד

הרמב״ם ושאר הפוסקים הוא שקר ועכ״ז פ״ע הנוהג הנזכר ז״ל לקמרי
לאמר פה הלשון הפסקי הדינים לפועל שאינו מקובל לא הוליכם כיון לכל
הלשון ופסקי הדינים אין כאן מקום שהם כל לדעת ר״י, אבל אינו שאין ולא
מה נאמר באלה להועיל מרובים ועל לאמרו הוא אין בדיוק אם
לא נשקר לאמת ולא נהרס הואם שאמר כל הלשון ופסקי הדינים
הקודש הנהגת ושיטת כל הפוסקים ז״ל ד׳ ובשמים הואם אחות
תולי אמר הראשונים רוצה לרבותינו התנאים לא נשקר הוא להאמר
ולא קרובין ורחוקי אבל כאשר שיושב על המזבח והיה נשקר
הכל והראשונים מותרים והמוטעים מותרים דבר לווילוי חינם נראה
לאין סוף כלל לקטן שקורין הרבה בשבת וכו׳ וקו׳ בזה
הע״ב הנושאין בפלפל ולא להעשות כרוני של שיסדוהו גדולי
הדרכים

מעניין לענין הנ״ל

אמר הכותב זה סופר במדינה קרובה שלנו בעיירה חשובה סרך בולל
המופרס שתוך שנה נפה א׳ מחכמי העברים הוכבס והפילו שבעשיר
כפה עפ״ל מעשה מתה ישבה על המשבר וכשׂ צורה ומקושי הלידה נתעלפה
שנוף בכל דמיון שנראה לכל הרופאים מאלה שחיה והפשיטו את
בגדיה ושמו אותה של הקרקע כדרך שעושין למתים ובעוד שהיו
כועסים ובוכים עליה, הרופא המובהק הרב יעקב שמראמען ז״ל המקוטש
שמע מן הכרך קול הבוכה ושאל מה הוא השאון ואמרו לו שאשה אחת
היתה יולדת ומתה ועל הרב מת״פ זמן הרבה שמתה והשיב שם״פ
אין חוששין ורבה שבת בחדרה בחולה ומצא אשה על הקרקע ורפאו
ונכרך אותה של הספקות ... ולא רוצא שום ... של מיתה
באשה עד שנתן ... נתן הפלא של ... והוציא ... משני פרי...

וכתוב והיה זה לספר לו מתן גדול ובהבחנתו בראה דקה במתג
בצרה של הנחש ויסוכנו שתפרח ועין הנחש בקילה לפנחש
שישרש נמר שישרש כמו ה׳ או ד׳ אצבעות ונקרא לה מבלי גרה
ולא שנכרו שעשרה כאצבעות. מגלה מעט שילבה כך זכר ותלמו
על הנחש שקורה, ומיינה הנחש ורואה הנולד ושלא לפסה ברותא
הידר היה הלכה הגדול בזה ויהא הטיב שבשנו הנחש
מתגלגל לצמן מרמט אמו בא ירו של נחש שלא הלה
של הנחש גזו היא הסיבה שנתגלה ואמר שמט שאלה
מה ששה כך בוודאי שסיבה תנה ויהא הלוי צריך ה
מדליא לשארה

כ״ג

שאלה יבחם הקוקה ליכט מותר שלא נודע מקומו אין
הכתב
מפני חתולת מכבי תנשובה, ותשובתו שלו
אף כי סגן טוב ובקרות הכרכות שאותה יהיה ולכבר הוא כרמיה ליה
ואני הלל, אשר השפרנו שלו של לאורך המין הבלך וחומצן שלא
הבלכן חוצא שפנית שמור להיעלמו רוח תמלאה מה שנשלח
הנכרכות המנשה בשמן לקח סיכט מותר כאשר נדרש לכ״ד ווחא
לשארלא הכי היה
דמותך סיבלו את כי חיי שנרותה בתוכו ויצאו תמניי הנכבא
לסיון כחלקם וגורלם והשקלם בחופש לבקר צלה ימולך ולהכנשו
בכן הנשבים ותאם כלף הלך לו ולא יכרע של מקורו ורק אמור לכן
סרפה פשט אתה בגר לנער מולכה שם אנשי הכנא ובצאתו יצא
יבא שתפט ולא נודע מחנו של תמונה הנה כי כן כאשר רכה דמוך
של ליוא משה מעלה ברצנה אשר בארץ אשר שמה יצא כסאות
לתשבה הפורמה. זאת תשבה לדיבור ותקוא לקדשולתהנות בזמן

הבבלי הבאו והביאו בכל השבתי ההגמים שמט יהודה כהן סגל
בלוי ז״ל והמול אותו לפני המוהר ל׳ בנמי שקלוסין לא יפו קלוסי
הפורמא חברי ובין הביאה הרמא כמ׳ המטה מי קטן מעיף ל׳ ושלח
עלינו של פרה נורמרה פלוי בקוב בניאוקין שט ס״ק ל׳ שתן
עשו כבוד קבוכה המינים אומרי מרץ הבבלאין העיר חשה נדול חמר
היום עבו פרמן זבוק״ב ו׳פ׳ בו מרבת ה׳א׳ט והמה בן שנה משהב
כאורך הגל והברכה כלנה עמשו לסלויין בזיוו שב כו מאר ישלו
הוקיה אוי יוליך בנט והלכו עמשו בליבה בן יעקב ויקח אותה לו
לאשה, האחרים ושן היה לו כי לא עברו אוי אחתן שכהה לבטל
הנואי המלט בקילושין באשר ברמשוב ו׳פ׳ היום עבור ראוין
לכוא מלך הטעיר אחריו ברכה ז״ל ושמרה אותו שנה ושנה
ואמר השה לשאול הנושן אף יפיה משבטם ואם לשוקלם אמ חשב
על שלאבן באשה או אם יש שום צד היתר להניחה לשוק. צלא תולה
ובאשר הנרו נ״ב לראובן שלחו בקידושי ברמשוב י׳ חקוט בראי
נותר לכל המקלס מלשנא לרבון חקלס והסוחא נחן אף קידושי השנה
האילו כמ כהם הנואי המגרש ועל כמ״ם אבן זקוקה היא לשוק
המגרב אות עול בגוי״ם היינו ואמר כבו ושחא קרוב לוולטי היום
לך כהוב יח״ט ושום לא מלע אחא המוהה וביותר שבוולטי כבר
בשקן ורי שנתו שבנים שנה בקירוב והנסיון מוכיח לעל ברוך
הבאים בלבא בחלוחה לא יקן בערך שרשט וסובין לשחוט
אגיא להקל בשאלא לאהבה ובהו והאם חשולה רבויא
עדהם ההמס של הכהנים הגל
תולכים זמה כבל השבן לאשקרא כתוב אמ האם תותר ויקח אם

אך אשר אמרו להם תלוי בה רבוותא קמאי ובתראי, והגאונים
החוקרים לא נתבאר בדבריהם טעמם ונימוקם הא' שהזכיר להם
הוא שכאשר נפרד מן נפשו אמרו הקדמונים הרי הוא
כאילו לא נברא ונעשה לו המחוה ובן לא קרינן ביה כי ישב
ערים יחדו ונעשה כולן ערוה ערוה מבני יעקב מפלגן
כלה בניהם עם כל אחד כולן ונעשה לבן לא מצינו לאחר
בנו בזה יכול שלא שהוא אסור לו כל זמן שהוא בחיי
וקדמונים שבבבל בזה הרי הוא כאמור נברא נחורה ולא
חיילא [illegible] אך אמנם רש"י ז"ל והקצר הגאונים ז"ל לא
כן יראו ולכבם לא כן יחשבו וחלקו על כל החוקרים באמרם
דמשומד הרי הוא כישראל לכל דבריו שנאמר' חטא ישראל אע"פ
שחטא ישראל הוא ומין לא הלקו אלא ישראל אבל קלושין
קלושין ועוד הם וחליצתו חליצה כלו של דבר ליתן ליה
כישראל משומד והא לא ובדבר המורים לתשובה בזה גלוי
הפוסקים הבאים אחריהם לבאר מחלוקתם ועכ"ל ומה
לא בחלוקו של רב יעקב ... שחלק ... אי כך נסבה
הטעם הכא הוא תשוב' או מה שאמר אחר וכן מה
חלק רש"י ז"ל כתוכו בס' הנה"ת שכתב לפני שוב הכולם
חברי מיגש בתשובותיו סי' ה' והרמב"ם ז"ל באשר הוכחנו באחרונה
חשב להבאת רביה ונעשה אחר לדברי הגאונים החוקרין המבדיק
בגמרין סוף פ' הגוזל קמא אלו מוצאה יכלה שנצלה לבני 63
חוכה שהן הינוק כלא הולכים לעולם לבני לא קרשה בגלמה מעיקרו
והעצו לנפש לם לחינק עלו מלחינה מרחק ע"ב לדני משומד לגיבם

לאחר הכי לענין מכה כלום יכול לה להקיפם לו כי יושבים על כן ימון
מלשונו לבכי וכו' לא קלשו שבהם משיקרא היכא לאשוחר כ"ב בשעה שנתפס
שנתפקלה לעניו לעסקא מלשונו שלא שאול נתן לכוון ונפל כאילו הנייה
גמ' שלא נייכא לו מחוט גט של"פ פטעו חולק רשי ז"ל כאשר כתב
נגלה הכתוב ואמרו כה"ג לענין לגבי חשוה' מיהא לאחר יכול לה וכו'
מ' חשוט לבכי שני מכושא כולהולכא מיהו יכול לה להקיפם לכאשון
שכונו הכיא כאשר של מקום זה של מקום זה שנעט יחון נפ"ה קיקה
לעניו מעשה' שכוא מ"ש מו חשוחר מ' חשוט לה"ג לענין בחשוה' יכול
לה כשן כן כ"ה מלחינה מרחו כאשר הענין ש"פ הרמ"ט בתשובותיו
סי' ס"ח וגם הרלך בתשובותיו כ"ה מ' חלק ב' , ומש"ה נפרלך ז"ל
שם מה הנכה מקוק כחם כחלו לומר לשפיכם חשוה' מ"מ כאשר
ונפ' היא מיגה יהלה לגן מכלו לשיכוא נכן לגרישותא פשחר ופשון
כ"ג מנלך כליכוא לאחר יכול לה וכו' ומלשונו לבכי לקי"נת, ול"ח
סמקן היא לגם בשנין משר ש"פ מסרו מ"מר המוסריט בתרומה
הנכבר כי ישנה הכאשון ז"ל הוכא תשובת הרמב"ם ה"ל לשרטט
וכנה ג"ל חמי כנה מר שלמון שנשא אשה וה"ה לו מה חשוה'
מנכרת לן והלך לשלחו וה"ש וכנו וברנא וחוקיט שהא בישרל ל"פ
לה נאמנו יבמי חשוחר לא שלש תקנתו מיהא הוא כמה"פ טכו
ב' שנים נעט מ' נעט חן וכו' ולכן מוטה לנכרית להיכה כלא
הולכה מלה לן וכו' כי החשוה' בישרל נמור הוא לה לבר מ"מור
לן לקדש בן לנכס בן לפטור חן היבמה בן לבקון ויבמו וכו'
ומש"ה הכילתוא ישכן המוסריט לא חשו כלל לגירות מקום הכום
ונשלא להקם מיהא לנכריו ש"ש לפו לבהוחר ויקח ימה
עם הוא מקום כי מקום כין הוא מקום לעורינא מי כ"ה ולית לן

ז"ל. כיון דמשום שעבודא לאברהם וכיון דנשתעבד ע"ש להמוכר
שאין לו לסלק ולפיכך אפילו לשעות המעשה שלא לדברי רבנו
ירוחם הרמב"ן וכתב הרשב"א לשיטת המחמירין של המשנה
הכא שלנו. והנה לשון הלא חזקה שאלו כריתות תקנת
היכא והכא. הנה מתוך דבריהם כתבו הימנו אבל כגון
זרש בר חשיבות שכבר הן שלו. הטעמים המחוורים
בשלהם לעניין בכל"ר השנויה הזאת טעמי הרי"ף שהם ולא
המחייבים כגון אלו לאמוריהם להקל משום שעבודא דאברהם לדרכו
הטורים הכאן באמרן ואלה שרבו המקילין במשנה הזאת לענין
בלא חזקה כיון שהיכא כבר הכיר לשון במשנה שנתקדשה
כאשר שנינו הרמב"ן בתשובת הרי"ף שרש קנין ובגיטין
הכשן וכתב וכתב הגמרא ומחריש הלא בפרקים ומ"מ הטעמי
המחוורים לעניין הנה הוא הטעם הרמב"ן הכא בשלה רבו המק'
מרשעת דרבנן תקנו לעולם היא קיומי דבר ותקנו חלוקת דמי
כל ג' נקנה והוא חזקה הגדול הנ"ל נ"ל הכל בתשובה ה'
[illegible] בקידושי מה הטעם נ"ט בשטר קידושין משועבד אין
זמן משום לקנות מחיים הנה מתוך יהודה ורבן מכר המם ומ'
יכתב יכול לקנות ח' קנין וכתב מכר משועבד ונתקיים לרבים
לרבי טרפון לא תקנו שכן מתיר לכתוב והוא מן ג' המכר כיצד
מה וכתב יכול לקנות כיצד וכל המקדש מרשעת דרבנן תקנו וכ"ה
לא יכול שלו ולא המשכיר בלא חזקה והשוכר שניה וכל מלוה
הישראל המביא לו לאחר וכל אבל הכא תולה ובשוכר לגו
ומיכל לחוד לשון שבספר מגן ברק יהודה שנית בן המוסרין
המובלין על זה הטעם אלו בכלל משמר יהודה

25

להם הדברים שהמתירים משום של הרב ז״ל ס״ל אבל שבחם לבאוה
קשה לפרש לחטיבה כמו יצא שלא ע״מ מוחלת של כיפה ונבאו
זה כל ישראל ומצאו אשר הוא חוזר ורצה לחזור בתשובה ולקיים חכם
ה״ר זה את אשה אחרי מאין חזרה לא יוכל לקיים ואין יכול
לה אך לקמות קרא להביא לרב ... ואף מ״מ לא חקש יש בן
אשר לפרש וכן מקנת ... לכוונה יצא שלא כיפורת וכ״מ מש
הבל בתשובה ומצאו ... חוזר בתשובה והאה אחין ואשר לא יחזור
בה כלא שנקיין לה לפרשנו לו בזיון , מ״מ הוא קיימא כלא כלא
הבה אשה שהוא ... ואש על שחוזר חוזר בתשובה ויכה
לצאת מן המוך והפושעים לכל חקקם מלשבת לרבנן חקלה ,ומ
זה ברך כמה כאלו לשבת ... המורים ופתרי שהחוזר
על הוא בני ושם יצחק מאין ... לא צריכין לפני שעמא להו
לא משבין ליה כמהו מפקשא לדבר יעקב בחוזר ,ואי פלוגה רש״י
ולכבוד ... להשיב ליה כיאן חוזר והוא יודע לבר ... מפיגה
... להפקיר הזיקה לאורייתא בדברים אלו ,ומחמת יצא שלא ולא
... לשוק בלא חליצה וכלה ... סדברים חבל שבחן לרבנן עון
כל ישראל של המשנעט ,מחמת כוונת המאמרה לך אלא שכין שהוא
... לא ... מכל חוזר לא ... חבר הוא ואש שפ״א ואומר
לשוב לו בזיון אין כמין זיקה מדאורייתא ומזה ... מ״מ לבין מטעם
אמר שמין שכולו ... פרושין ... שזוקקין אותו אלא כיבול
וכל הפקרו ... לרבנן חקלה מ״מ אין לנות הבתים ... קיום שמכיס
להם ... יותר ואף חבר זה לא ... שלם זיקה מבוקרת
ולשמה נבוא לבר לכבוד יש חקוש חדין לומר ... לה ... ט אמרי
שעמא לא חשוב רבי לרבנן לחוזר ויזקק את אשה אחיו לכך
הורה ולקיים ... בלא שמוכי אין בה חסור בירוש לבקשים

פזיקס וסקילוס הראשונים הלשונות על שום דמיון ועל שוממו [illegible]
לפזיקס וסקילוש׳ הוו שהוו מלשונות לרבנן כאין לסתור [illegible]
ולא הפכו לחוק בלא הלכה מחמת בגלל שכבר הרבנים. אשר בין
לפניהם נזרו מוחר והיקש שכל ח׳ שיש לו אף מוחר יהיה כשין
קידושין שמט יחוה ויבן אין לו יחסו לפני אחיו מוחר לא יחוי קידושין
קידושין לא מתנה בשלחה ומתורת תורת ה׳ שלא פנים מחזן
שפחה פוה תולו וכן להתקלו׳ מלשונו לרבנן מקלש מעשה שלא
סנים כלו פנים חשבין ליה ונם כאשר נוחם לפנימות שמשו
של חסרש פחובא בחרבה פוה למלשונות לפנים לא קליש שבזה
מתעיקרו. היבוק חיים היושנו לסברא לכן שפה אמרו לרש״.
על ומיושבו הרולקוש של פנימיות הרוזרים נסבבו במחדש
לפרש שעשו זה כבה וזה כבה ועם שאמר בלבדי פלך לסו
לרשי ורשוחיה לעני משוחר נאי מיכא לחיחר למיבו שמתלבש
כשין כו כליה , סנה פלכר סלם סום כמציאות של פלך ונריש
מחוש , שנש כלל בלא סוא במקן מחקם ולא נענו מתוך ה׳
יעב לא אין לחר לנביא תורת נחש בן כו לית ולא נגיש
ניאת כשין ספרי קדמוני מלשונו לפה לקנות ועם שאמר בלבדי
פרעט כפשוטן סגל רשעתו של רשי ז״ל סוא משוש לנמורת סק
לאורח נהמלו לפקרס לא׳ של מפק זה שמט יאן בלא כנוי
חפים קיקס לאחר אף מט סוא מוכה שאין מו מושחר שלי
ים לחר כבה לא עחריץ פה לא בליכא מקנתו לרבן לפנות
השבון סקילוסין הסירבי ולו כרצונו לפתוח וכין שלא לנים אים
לן להחר לחיבם נהמלה לפנים נבלה במסק כי שלא לפסיר בגוים
ומהלב בחקרש ננחה עין כאשר נושה סוף ליה לבינות ונושום
מקנרש לרבן מעשה שלא כהים כלו חסים משרין ליה ולא לה בלא

מכל שכן דהוי יין [illegible] דכל המקלט [illegible] ולרבנן מקלט לא
מפני [illegible] מכל המשפט המתקדשת [illegible] לתקנות רבנן קלשה עלה
ונימא סברה למימר למיגר עתה לו לפניה עלמא כסתם ומ"ב. מק
כמ"ש ג"ל נמי הוא יותר בכ"פ כדמשמע לפני לא קלישה עלמא ודינם
בלא הניכר:

ומה שכתבתי ובמחה שלא מגע לנשט הדין [illegible] בשלה לסימנות
עמיה [illegible] [illegible] סתם זקוקה כ"א לשמוע שהותר [illegible]
לו ואבל שמו ובמחה כי עשה נכון הוא וכן [illegible] בתשובה מ"ל
[illegible] לא עמדו להורר נסך לא בניקה ולאי אבל בניקה סתם
למשה לא הותר בכל פני ומצא עוד לעמוד בסתם זקה [illegible]
מן בסתם זקה נמצא כדברי הזקן בין להלכה [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] לקולא [illegible] שכתבתי פה [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] בשעת הדחק ואין לו [illegible] הדחק וגול [illegible]
שכבר מכל [illegible] של המותר ובמחה שהן יקרים [illegible] יותר [illegible]
[illegible] לא מכרו לא [illegible] שהותר [illegible] ורצונו כחזן [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] כשרה אבל בנ"ד שהותר לא [illegible]
מקומו [illegible] [illegible] הוא [illegible] [illegible] לא אמרו ואין [illegible] [illegible] למשה
[illegible] לא לשון [illegible] לשון יש [illegible] [illegible] [illegible] לכרית [illegible]
[illegible] [illegible] ומ"ש לאין לא [illegible] [illegible] [illegible] לא [illegible]
שכתבו פה ז"ל [illegible] יש [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] בנ"ד של [illegible] [illegible]
[illegible] לדבריו [illegible] לא מכרו להורר נסך לא [illegible] ולאי אבל [illegible]
סתם [illegible] לא [illegible] כל פני יש [illegible] שלו [illegible] [illegible]

הנושא הרוצים להקשות למ"ד ... בזה שלא עלה בדיבור אלא
עם הי ועם חן ומשה קן פסק להמחיר והוא קן בת"ש יקרוב אני לומר
שמצאו הפוסקים לא אמרו אלא בזמן שהמוכר לוקח שוה לבני
דבנו ישנה הכל הודאה לאייר בכהן שאינו בבטנו ולא יוסף
שור הקודש מ"מ כל שור לבדו נכבד כהן על לפני ה"ה בנל"ך
לבספק זקף שלא להוציא בלבד הספקין לרב הדבריהו ורב
ומוכר עבדי ישלא להספק בדבריו ז"ל שלא שיעור כלל בדבריו
הספק עם הי עם מה ורק משא ומתן של שכנו בסוף הנוסח
לומר לשהוא בזמן לא לא המחירו בה הפוסקין ויש להתוס
לה לא הביא עוד בכלל הספקות אשר הנזכרין לכבוד
אמר לאחר והמלוה לס"ל לברב הכל לספק חיוב לא חשיב
ספק ולוקח רמיה דבה חבע לדבך בב' כל הנה לך בת"
המביע נה מחליטה הים והנחת דין או רוצה עשוין לה
בדיקה שהוא קיים ואמת דבר שאלו על דבר רבותינו
בעלי הנוסחא בב' המקיל לך ע"ל וכתבו להיבא שנשבע
חייבין שבו לחוש מה לבו שנשבע לה יחוברין והלכו לבריות
נה בבתין וכתבו לבשבועות חייבין שבו לחיוב והכא עלי לבריות
לאין יכולין לעשות הכבוד קרובים הם לחיוב יותר מחייבים
לומר כהן לחיוב לא שבועה ולא חשיב ספק ומכרה שהוא
קרוב לוודאי הוא שהבר מה וקושיא אמלו שהשבע על מה שלקח
הרבה שמצאו הפוסקים לא אמרו אלא כשהמוכר לבנו הדברי
רבנו ר' ישנה הא' לחייב שלא עלה עם מי עם חן בגדר לספק
חיוב שבועה וספק קרוב לוודאי הוא בבית חכבה בהלכה וכו'
כאשר הוכחנו מדברי הנוס' לבשבועות חייבין שבו לחיוב אי כבר

למומר לגט ר' ישבאב יולה ובכן מאי נוונא לא סתמיר הנ
וכולה המחבר אסיק לפסקין ליש להכיר המעשה בזמן לשוק דלא תליא כיון
דכתב מתיקונה יש לדבר מתק מעיקרא לדינא מה הלכה בתמוהות אם
מה כהב"י ומה"ר לתומר זקן כרש"י ולעולמים שהוא במקום שכבר הסיע
הרמב"ם שקדושין לענינה בשעת הקידושין וכל המקדש מלשמו לרבנן
המקדש האשה בזמן הזה קדושה שהכרם כמו של זו הנגעי סיבון ומאמר
שלא הגיע כאלו הגיע לחי ואין כאן זקן מלבא לכ"ש ומה"ל לעוף
זה"ס נמי מליני וכאן שלא בעשה הנגעי לא מתנורא לשוק דלא תליא
שהוא לא המרו במקום לאיסור למיתה שהוא מת פוא ומפ' מש ה"ל
לדבוק לכבוד נמי מליני שהוא חי פוא ואין כאן זקן ומש להשך אלס
לומר ליש מתק מתקא לחומרא שאף מה"ל לאיש זוקן שהוא כופר
המומר בתשובה לפני ויין מהיו ומה קיימא כלשון לא תרים מפל"ן
אף מה נשיב מתריא לו לסוף סוף יחזור למ"ם לפירא שהוא כופר
בתשובה שהוא לא כופר ומה"ל כופר שהוא מת פוא ושפה מתנן
לגבי מתנא פי' המחבר חכל המחר פיוא ממבינים להכיר המעשה
המעשה בזמן לשוק והמעשה כלא תליא אך ממנט להיות כי
היכי הפורמה מנהג ו"א לשון פרש"י תלין המהורים בשמה
מצוה ככה הכול חשון והגבול המופרד שלמה כול תפקעט
הנה פוא יושב של כמא הפורמה בעיר לון ושמרו פתו ושברו
פניו לחזון לשון פרוכה של פשט ושיא כשל כל פון המשר
תלמוד נס כמ"א שנט פשר ענף עמה וסמכים לרשום הקושר
להכיר המעשה מכח מתק מתקא כתרמה מענינה סוחרה כלא פ"ק
כאיסה מלכו ועט כל זה כתרה רבה שהוא שנט חומך יורם לא
לשון בה ונכתוף נכתבו שימכים נחוש להלוך ולמעשה בו
פי' כדבר המור עפה לתשון שיצא תושבא . נ"ב לעניו פלאן

[illegible]

[illegible]

[illegible] שמן שעורי צבע לבן

[illegible] קנים [illegible]

[illegible] עם קטן [illegible]

יוסף [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

בה״ג א

בסוגיות יבו לרבנן חו״ר רבני ה״ר״ה ס״ו כתלמוד ושו״ת אקוו לעת:
בקשה על שני המקוואות. אשר בוקנה קלעו והספקות ולרי
בסוף ג״כ ל׳ שלום

א׳ בהאגיה מאחר קנה ביות כל חאי לאחור רבותא קמאי וההראי גדשר
חלות המקוה ראוי לעשות בדוקבולל גל אוה בגב ואין לסחוך עלו
כלל וכלל על הטכף ל׳ ואם כן צריך לחזור קלל המקוה ג׳קרן אולם יק״ה
וקנה רוולה גל מים כגריה וכקלל. חלא מים כגריה או גלו ויקרך על כ״ל
רעבי כראוי ואסור לעשות טרכה של יל רעגל ולא זכרו לשחול כלו
בגם לאחר הקנה בנ׳ לא ע״ו

ב׳ גבאוין במולה גראות א׳ רוב חספרות כלל לנעם בירנסקים
לקבל אור׳ ואם זו חולה חגולים לצאקה ולקוקים בסדר הלוקה
הקלב ב.ג הרקה זה על זה זה לא זה הלרך יכון אור להרג״ר
ולבחן תקום טרבה! הלא שני קבאהם בקיבה חגרים בה״רב ובגל
גרש אחת ק״ן סימן ל׳ גדשול לגעת הרחף ח״ל. בחגשובה ג׳עורי
אקל חכ״ג ואחת. הסוקרים לקוה אקל חי״ו ולא לעב. המקרה זלגם
ג׳שורו א׳ חכ״ל חאחת הבגין גל עירו חולינה יש״א גוזא חרת חאוה
בה׳ שבקים ועלו אין סוקך ולא בגוללי בחוגים אשר גלגו בהסירות
ואגבות על החורות

ג׳ גדה לאי קולו וקורך הגשור גראיבי הגלו והקרך בהגלגן הינוך
המקוה גל שבאנו לא כנים לקני גשור כחו גהוכקות באותו בהם
בסישבא לגחיא לעשות. חורע הבכ בו על ק החגל הגישור
המקוה גלו ויכל זה כגי גישוה לול חללקם

הבנין של המקוה שהיה מעוכב בהרב הי"ט יום שעבר הנה

ז׳ הנה נודע לעת גדולי הפוסקים שאין ראוי להתחיל ולהשגיח ה
המקוה הנעשה מחדש כשאר חדרים חוצות ולהגדיל היושר על ידי המתקן
כי כבר לא נודעת הראויה ולו עוד הפעם בהגדר התחתונה ותוכנה
ומחר ודרגות לספרות הפרק ס׳ הח"מ דקות ודבר שלם ומשנה ל
להסיק להיבנות בלא אחר לה ודאי הנה הנה על כל דבר נבדל
הראויות שיש להם לשעה שיהיה שלם רק. הכשר מקוה הם שבוללם.
להם קולו לעת וחוליו להם הכשרו המקואות הללו לשולם ולהתקין
ברוב הכשר בתחלה והיא להתגלות על ידי החיבור אחרים ולא
עוד אלא וחורות הפוסקים כתבו שאין מועלה אלא לוקח על גבי
קרקע הראוי לבלוע בה ובלאו הכי לא הועיל ומה ראה בנאמן ליתן
בסור המקוה והספקות ולהקל השגיח בכל עוד המרצוק אשר
הם כשעה בטבעו ויסוד לשגיב רשות רבות מאלה כאשר עשו ראו
ולא זו ובלא לעת כולהו בכוונתו ראוי להכשיר המקוה ולהתחיל
בה׳ סמוך שלוש לעשות חכמה הקודם וקלקולה המושב כוון
למושבי ונקל לבונין וראוי לזה ולכן לגדור המקוה שלא
יקרר הבית המחשבות הכשר המבוקש ושלא יעשו מעשה המחשבה
הוא לעשר המקוה בהם עלבון הנשגב שלא להכשיר את הבריות ב
בטהרה ולקדושה

ה גזורתי המקוואות של הטיסאש הם קולט כמו ואלו המקוות אותי
המשגה זרם ונבדה אשר השגה הנה במחל ובחוץ עוד חשובות
הרבנים והקטינים את הדברים הם קולט ולא לברא ואין לקיום
כל וכל דבר לדברים ומשנה

הכל היוצא מן הכלל לענין כך להכשיר המקוואות כהן ובגזור
ראוי להבין וליצר ולהחליט בקבלה גדול הראוי ואחר שהלכו

כ״ב. ביאור בקיצור הן סוף הדבר: כתוב ולא בחוזק. ועוד כי הסימנים
כל הסימנים לא יספרו תשובות הביאור כראוי לדבריו ואתן מקומו אך
מקום כלומר שורשיו בפירוש כלל לוקח הסתירה וכל הסתירה ת
דברי רבותינו ע״ה [illegible] זכיר [illegible] כי לכך להזהיר בכאן וכתוב לדרים
[illegible] הסברות והתשובות ואין לסמוך כלל על דבריהם ובגוריהם ד
[illegible] [illegible] בין [illegible] [illegible] [illegible] יוסרו [illegible] נ
באמת [illegible] וסוף [illegible] כי [illegible] את [illegible] —
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]
ותכבה [illegible] [illegible] שלום

[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

האמנים אומרי אמן גוזרי ברך הבוכנים בהלכי מעשי הקמחה,
שתי במתכות הקמחה הנהג כמה הגבורים אורי חעיא
כי נהון קנמדה, וגבורתם הקמחים הצלחים, הראשון בקלם חש
הרופא המובהק חלק קמחה ולשה וה' עמו, ודגל התורה עם
שמו כמוה"ר יעקב קנים נ"י, ומעשה תפארת יקר ה
האמנים ולר ומוקרת גבר קבל בעות במוה"ר אליעזר ח
אמיר בקלובקש נ"י יהי שלום בקולם שלוה בארמנותם אמן

בקותנות בהלוי קמחי רקיתי קור בלוג אורה ושמחה אל"ב
דבת קלב ורבים אשר בוננו יריהם בנני תהב בם
המדברים אמרות טהורות לבעש יקשה הצובה והשבובה
ינקוקה לבבם מוחר בלתי נודע אקואו קיו תב במה שנים ו
יהמיר קולם בנשקת ותקרנה עיני באור יקרות, והיו ב
נחמירות לבקות שנים עורות השבב ואמב בחוני יצי דיקם
שקינו אחתיק לשנה ובצרה, אך ורק מבוש אין חורבין יוב
אנ"ב חטני הכבור היכן לעתי נועם הקבוצה וסקנרה בעין
לב

מילתא דפסיקא היא דרוצא לרצוותא והאחרונים כולם של לבם
חומר דוקק לבוש, ובכללם רב שרירא גאון ובמה אחרונים
ור"י והטור והר"ן והרא"ש ז"ל הרמב"ם הראב"ד, שו"ת
הב"ח הרדב"ז מהרי"ק מהרי"ל מהרש"א מהר"ש בה"ל
וכמה וכמה כי רבו כמו רבי, ומ"כ בדברי מילתא דאין ל
אמרה יש [illegible] קמחי [illegible] לאמן ל

לאפשרותי שאמרתי כאן לשיטת מין לשבעתם ז"ל למקשין ב
כוותייהו קאי באיסור ערוה ואיסור לאו דלא תהיה אשת המת
דשיטתו של הרי"ף היה שם עוד אחד שהעיד על מיתת ה
היבם שעות. אחורה בין ביאה כמו שאך לשיטת הרי"ף והרמב"ן
והסמ"ג, וכן הסכימו האחרונים. שאם לא כן לא היה מותרת
כמו שכתב ז"ל. אלא להקל באיסור ערוה שלא כשיטת רבינו
שלמה אשר כל ישראל שותין מימיו, וכן במהר"ם מלובלין
ומהר"ט שאלתי בתשובותיו, ובשיטתו של בעל נ"ב ה
האשה שנאסרה מעוברת ויצא אחר מיתת בעלה, ודאי חזינן
אמת שנאסרו בולד כל סימנין, שהולד מת קודם ל' יום, להם
מחלוקת בין הפוסקים ז"ל אם יצאת מתורת ספק אם לאו
בפלוגתא דרשב"ג ורבנן בפ' ראשית(?) לתיבם ל' קלו, וספיקא
דרבנן הוי. ולהאחרונים אפילו מת בשעה שנולד אחר שעה
מן האשה ומן היבם, וכן כתב הרמב"ם ז"ל, ובהיא כתב
הבל"ח ז"ל לבדיקת ספק לאחר לא הקמירו כולי האי יעו"ש ואמר
דה לא קשיא כלל לדברי די הראשון דאמרי בדיקת ולאו
כמו בנ"ל דקאי בשעת כל הפוסקים דסברי דאומר יבם
צריך, וספק אם לא מת לא אמרינן. כמו שאמרו
בסיעתא דשמיא. ולהאחרונים אומרים שזה אסתפקה(?)
בין לקולא בין לחומרא, וכמו שכתב אך כלל על מ
מיתת היבם, וא"כ אפשר הוא ... הנה

וקרוב בחייה יורש מן התורה לא חשיבא קורבה לגמרה
דהא אפילו שלא בחייו שמין להם סוף קידושין לאישות ואסורה
להנשא, ואפילו ספיקא המוחזקת בה' והיינו עדין הם [illegible]
קייט, ואפילו שפיכה שעבשה והיינו להוריד מן ספק קייט ומותנן
עליהם מורי מיט וקורי מפט, ואפילו כאילו שנפל לבור מן
קורות. ונראה דאמרינן שאם לא היו כשרים ובא להכחישו, וכה"ג
היתה קרוב לו שנה לא כלום היא דבאמת לא אמרו אלא
אם היא לשבורות, ומה שמתיישב תכבותינו התוספות
בד' המפקיד ד' צ"ב א"ר אלא מקצת. כי ההיא נראה
דאין מש"ה רקיה, אלא דהתם המחירו ביתו להוקמו
אפוטרופוס ליתומים ולא מפיק קורבה מינה. דאמרינן
מ"מ דלא שכיבי יבמין שפיר לבנא למחרת לאוריי
קרוב לגבי שבני ומן חשש כלל. אפילו באחוות, אבל
היכא דקאי באיסור ערוה ואיסור לאו הא ישבינן שיבות
לאחשבינהו לשבי; ועוד דקיה האי דתנן בפרק כל
הנשא האיש בו והניח בנן או קורבה נוהגין בדבקות שאם
קייל, והיינו שעמון משום השומר דבר על מתקתו. בחו ב
שפירש רש"י ז"ל, ושאם את לא קידשן, בהספקות לה"ם ובחו
שכתב הרב בנהג בפלפין, ולכוונתם בגלל שהיבם קורבתו
קי ושאר שבויות שאינו שמתיר אותן ביסורין ובאלמנה אלדבא
המחירו בספה שקיבה נקמות ומן לראות הדעתינו חילתם

להוכחת נגד גילוי דעתו וסברתו ז"ל, ומחזקת לקול ולאיסורא לקול
כמו שהשיגו בש"ס תנא ספוקי קא מספקא ליה לאחר כמו שאמרנו
בס"ל וזה שהוסיף הרלב"ג שפלפלו בו כל הגאונים והאחרונים ז"ל
בפירוש שלהם בשיטת הדקדק ואין לנו שיטת הדקדק גדול מזה
שכבר אבד תכלו של החומר ונחקר שמו ונודע לנו דעת הרלב"ג ז"ל אלא
שכל האחרונים חולקים עליהם במדרגה זו ובזאת שאמרו כתב בסוף ד'
דברים דאין לנו להקל מאוד שנוגע אלא מה שאמרו הם ובראיה ב
דבר ליקוט לסברא זו להיתרא לענין בשעת הדחק, ה"ל בנוגע שלו
שכנו המקילין בספק ביצה דאו' לרבנן, אבל בנ"ל ספיקא דאורייתא
הוי, וראיה גדולה יש לי שהרלב"ג לא לא היה
היית בכלל, ומה שכתב בא"ח סי' ט' הבאתי הרב בנ"ב בכלל
הפוסקים אות נ"ח ז"ל כשהפוסקים כותבים ב' או ג' טעמים דהיינו א'
יש מי שסומך על טעם א' לבדו לענות תשובה ואני לא מחכתי על
טעם אחד לבד לבאר בשל התשובה לא כתב אותו בעבור אלא
לענין בשעת הדחק והולך לא כתב לא מה שכתב לתלמיד
ולא לתשובה ועוד בבית לא חזר וכתב ז"ל, ואני אומר על
שכבר כתב ידע כתר שאני השבתי על שאלה ששאלתי עתה
כמה זמן מהקלושי של אשה שנעלה לפני ישב חומר והקלתי
בו יותר מאשר החכמים כי כן פורש מן השמים, באמת שאני
רואה שיסמכו עלי לענות תשובה אבל לא ימצאו אלא ויכן

רבים נ"כל, כי ברור שחכמי הדור אל הסכימו ואת מעשה ח
מעשה, ואם כן כיון שהר"ן והרלב"ח הורונו בדבריהם שאלת
בשבות מעשה בספרה כה"ק, של מי יש לנו להשגיח ושעתה
והלא כל שטר קדושים כולם בפקו לאיסורא וגם מה"רי
מינץ שנשה שהקל בסברת אבת הקדושים ופירשיהו דאם
דאמפיקא הכתובה דלא כוותיהו כלום ובדבותנו, הנה
צא שצה מעשה לכתחלה אלא כתב מה דכתב שהתיר
להנשא אחר שנשאת בטעות הנה שרבו המחמירים אלישה
גם אם נשאת ושנים תקנינה מזרים כהא דאיתא בסימן י"ג
חלק אה"ע הוא אחר שמה"רי ני רב כשהתיר שלא
תצא מבעלה אחרי שנשאת ושנו אחרון גדולי עמו
היום ז"ל הצריכה אלישה אלא שלא תלשבה קנסא ל.
שאיסרה על בעלה אחר הקדושה כיון דאיכא בה רבוות מ.חב:
אם היתה יודעת שהיה לה גט אע"פ שאמרו לה שמת. ט
ושעין התנאי שהתנה הבעל בתנאי כפול כשנשא אשתו
הראשונה שאם תשאר זקוקה ליבם מוחר לה יהיו קדושיה קדושין
בלעת מהר"י מברונא, הביאוהו מור"ם והרמ"א, אבל לא התנה
כשנשא האשה השניה דנ"ל, הדבר פשוט לע"ד דלא מהני
[illegible]. כלל דבקילין התנה אנבינן ליה מכח שנים מכח
שנים: אלא דהוכח בפרק המדיר דף ע"ג עיין בהרי"ף
והר"ן להיכא דהתנה עם הראשונה ולא התנה עם השניה
השניה [illegible] אלא [illegible] ליהוי הלשתא לקמא

אך סמוך ועוד להמה גדולים. ובראשם מרן הקדוש בב"י לקו בשת
י"ט סדרה זו התנאי משיקרא שכתב הרא"ש ז"ל. ותני תמה על זה
המחבר שכן היתר מובאר בתשובות דילן, ובתשובות ירושלמי מ
מובאר לאיסור היאך אמר לשבה להקל בדבר ועל כן משתקע
הדבר ולא דקינו ולא שמענו מי שהתנה כן ; וכן סרב בלף
אהע"ז סימן נ"ז הרב משיב עלקה סי' א' הרב לבר משה סי' כ"ו
להגא שרקה בא נור לריה שהרח"ל שבה משבה אין להקל נגד
מרן ותמהו מאד הרבה על הרח"ל ז"ל וכן כתב מורנו הרב בנוף
אלף בשם א' מהגדולים בשות קי"ט שקל וכן בספרו הבהיר יוסף
אומץ כתב שהרב המאירי ואחרי אלפנדרי לוקא הרבה זה התנאי
מועיקרא <u>שכתב הרא"ש ז"ל. ותני תמה על זה המחבר שכן היתר</u>
<u>מבואר בתשובות דילן ובתשובות ירושלמי מבואר לאיסור</u> וא"כ כי
לנו להקל היכא דהתנו ותני מאוד דאלעתא דרבנן מקדש ועיקר
בהנשואה. לענין לבריכת מילתא דלאורייתא דינן היינו כה, דמה
דכתבו בגבול בלוית ממש תמורה תורה לא מצלו והיכא
דאיכא תקנתא דרבנן להתנות בשעת נקלושי דאיבו בוטים
הוה ליה להתנות מאוד תקנתא דרבנן אמרי שלא התנה. בחלא
התנה דהי ~~לעקור הקדושין דאורייתא והשיעון שנשטו נגד מה~~
~~ובקולו במחלקה~~, ~~ושלא משנה עבודה מאן בעינו בכל המור~~
לא שמיעא לי כלל ולא סבירא לי בגלל שאמר כל המעשים ה"נ
אלרבא אפכא מסתברא לבין שהיה אפשר לו להתנות. ולא התנה
סביר וקביל עליהם בזה הספק שתשאר זקוקה כי היכי דליהוו קדושין
קדושין גמורים ולא תהיה אפשי לשמרבא כמו כלבא, ובשלותי

בבשלת זונות כמו שכתבו הרב החוקרי והר"ז ז"ל ובוודאי מקולי
מקולי לתנאי כפשטא דמתניתין . ועוד דאין בהם כמו תקנת
דרבנן והלא אדרבה הקדושין נעשו ביטול גמור וכתב ישתקע הדבר
ולא יאמר ולא שמשא מי שכתבה כן וכמה וכמה רבוותא בכוון
בדין ורוב מנין ואני לא באתי להקל אלא להודיענו שכתבתי
ועוד היה ספק אצלי לבחון שהיה זה כל מתנאות להתנות ולא ה
התנה כלל והתנה לאחר שעקר הקידושין לאחריהם והנשואין שהיו
שנעשו כדת משה וישראל מתחלתן , והלא משנה שלמה שנינו בפרק
המדיר המקדש את האשה על מנת שאין עליה נדרים ונמצאו עליה
נדרים הכניסה אינה מקודשת . כנסה סתם ונמצאו עליה נדרים תצא
שלא בכתובה . ע"מ שאין בה מומין ונמצאו עליה מומין אינה מקודש'
כנסה סתם ונמצאו עליה מומין תצא שלא בכתובה , ואפילו בזה ד
לקדושין בגמ' דהיכא דמספקא ליה . גבי ממונא לקולא גבי איסורא
לחומרא . עיין בגמ' ובפרש"י , הנה ליכא למימר דבוודאי בגלל ד
לחומרא לא בגבי האשה דבעלה קיימא . אי אמרת אי אפשי בהיות
יהבו בקדש , דאם לאו בכלל לחומרי ונדרין קי"ל דקפידי ומחתמת י
פוסלין והיא מקודשת מן התורה משום מחמת החשש הקידושין עיין ב
בהר"ן והפוסקין ועוד האשה שזה בקיש ולא הקיש שזה כאשה ב
נקודות שקינו שאין כלל לגלל ובדאורייתא :
מיכו השתא פש גבן לברורי ד בבית דהבוצר קמא אמלאי ומשד
התשובה יבמה שנפלה לפני מוכה שחין תצא בלא חליצה

לקדושתם יחד לקחו התה אין תהלה ויען אין שנית קנה ברית.
הרב ז"ל בתשובתו הראשונה המודפסת אלא היא בדמותה ב
בפסקה בהרי אינו, וכתוב בה לחד לנהוג כדברי הגאונים
לפס השותפות דשותף שקבלה אינה צריכה קבלה דמהרא"קש אין
לסמוך עלה זה זמן הרי ברור שרב' ז"ל גילה לנוהג שכונתו
לדינא מורה לילך לאחר מהרא"קש והוא שכתב הר"ך ללא כ
כסדרת חכ"ם לשיטת הגאונים אע"פ שלא רצה לסמוך עליה
לעבור על דברי ר"י ואת בשנין כי היא בענין כהר"ך. שאם
והא לעניין הרווח ובלשונו דלא חולקת בין דבר לבינו לדין
בש לשונה הר"ך ז"ל בתשובתו המודפסת דף לבמאוקד
לא מצינו לאחר מהרא"קש וכל אותן דבאוקים שנין כיבאן א
אמרינן ליה, ובהשנין יפה כחן להיות לה זכות לצוקת בלא
קבלה. אם כן בכל שיזוית לשמחה יניבם ישראל עלם מודע
חקותו ונחקה שאו נחם בבני. ולבריס בקלו לא עתנו לאחר
לחוק בניהו הלא לועתה בל הגדולים הנ"ל. הסבואל אע"פ
שקשת ישראל היא ורחיק עליה חמה יבחה יבא עליה
והוא ניקן חלקור"קאת עיין בתהל', ואפילו יבם אחר ומדים.
אלו דלא, בני יבום נהגו להקסורים לבה בקהל עם כלנה צריכה
חבם מניבה. ובכ"ל יקן חזוחא לא פבר לו לאסור בתשובה
נגלה באמת. והוא חושבים בכל יום, והוא יקרם <u>שבשרון</u>
שבשתמהו בא עלות נמו לנפשם והנה בנס בעת בהודרות
יב אונאם, בעלי תשובה במורים ובצרים. ונצעל לפרש על
נבון נאמנ בפונים בדרך ישר הולך וסובב בשקפי רבותינו

הדוגמות. ע״ל ומתוך שכ׳ לזה נקט דוגמה שמן אך אין ראי׳ שהוא
לפניך שרחם לכבוד תורתם ופני כנ״ל שהבאתי בכל להו ליכם
כמו שהבין הרד״ך ע״ל מכל מקום אין לו משם נפקותא כלל לתורה ב
במקום שפנין ורוב. מנהג ישראל: הרקשונים וכל שאור הוראה ה
הקודם לבחננו הכי ס״ל ובני נקטין ולא שדושו ולא ראינו
בזמן ספר הגדול: האחרונים חכמה דורות מי שמעשה הועשה.
לבתקלה לכתיב.

ולענין הפס להיתרן דקה׳ נסתפו שלו להיינו ספק אם תשמור זוקק אם
לבין ואם״כ זוקק שאין אינו בקיים כ.ד. הוכיחי שהספק
האחרון אינו נכנס בכוון ספק ועוד אפילו אם היה ספק הרי לדעת
רוב האחרונים ובכללם הב״ך הרש״ג המקלת. דנחין חוקת כבן בכ״ל
יעשר אפרים בספו שאם הספק נוגע בחזקה שנמה לא חבו
הס״ן להתיר ונכנס בקיסור שרוב. ואנו הכחה יותר מחורן
חז״ם הכחה ג״וכם אמורים אותה לבינהן בשר אחד שחושך של
כוונת. היכם מז בזמן כן באמת אינו הציבו מ״ה שלות וחורה כ״א
ועוד יתן כומר כל כך שלא כמו בשת אינו הקבה שלא התקונה
מחזי שהחורה שלא בחולה ועוד להסיר שמר בזמן אין שהיכם שמוך
אחיוקתא כי שחור הכתובה בקרן חרדוקים ובנוח שקך לבנו ובלה
דלגי. שהמלת אין כאן בעולם שחור כלל, וחס ונחבן שמפיוו אם
לא ושעה כנה ס״ם לקוחרק להיינו אם הל״ג אינו זוקק שיום חנר ב
בהפיכה. וחנור לשם לביתירן מ קור״ד אך חנר וקרתך יותר
בחלק לא אינו בקיים אחר אלך אלפים משלמת
[illegible]

מחמירה בגודל אפילו אם היה נר האחרון אם יהיה שאינו כלל וגו

שבנים ישנים אלא מחמת קולא דהיכא דאיכא ס״ס להיתרא וס״ס

לאיסורא כמו שהוא רחוק לאיסורא כך הוא קרוב להיתרא שיין במס'

תורת השלמים בסוף מנחת יעקב בשם הטור ז״ל והגהות ושיין בדין

לקט יהודה ובשער אפרים ז״ל בקונטרס הספיקות החקות [illegible] בשתור

האחרון ושיין בספר בשי קי׳ דבשתיה לאיסורא

ומוצא מה שהיה אומר בגלל לנפל [illegible] הספיקות הנזכרות היכא

היות לדבר שהוא בשעת הלקח ויש בשעת הלקח גדול חלב כמו שכתב

הר״ב ז״ל. לשבלין כדברי המיקל אפילו יקל במקום רבים ואפי'

קטן נקבה ובחון לפני מי שהוא גדול [illegible] ואפי' בר

רבוותא אם נה הוא דווקא ברבנן אי אפילו בדאורייתא ושורש

השין הוא בס״ק דנדה דף לגבי [illegible] שמעה רבי

[illegible] לאחר שנעשה אחר כלאי הוא ד״ה למחוך [illegible]

הלחם, ואקשו התם מאי לאחר שנעשה אילימא לאחר שנעשה

הלכה כרת אמאי [illegible], בשעת הלחם היה שבלין כוותיה

ואתרצה אמאי לאו אמאי הלכה לא כמר ולא כמר ואמאי

יקל [illegible] שלה אימא, ואמאי לאחר שנעשה לאו

בשעת הלחם נעשה הכבשן על דקיים [illegible] הוא ד״ה למחוך שלו

בקלנו השומע בספק אחר ויש בין בחודש הורקה [illegible] לבבריש

יש לעשות בשעת הלחם כאחר רבים ואפילו יקל אגב בחודש.

כין בשופט שקולה. וכן גולין לדברי קודם יקל אגב במרובים

והרמב"ן על דתשובותיו הקשו לך ק' הרב דהרמב"ם ז"ל לקמצו
באקווייתא קמוין סב עיי"ש ולא מצא דין לאקווייתא קיווצין
יהבין דקיה חשונין הוא לבדה קלא דמאבה חה דין לבוקצק
בזה נולד בלא ברב במול קולק עלהה עלבה בספרו בבקר
חשרכה. ישיר אין חשרכה ב' סימן ט"ז יחזה על הרמב"ן
וכתב למטרב בשירותו ל' זו להבין לחייתו הרמב"ם חמלה ב
ביינו לווקא מלובין ושבולא הוה קא חותיב הרב"ן סימן רח"ב
בקונטרים הפורקה על הפורקה על. הרב בית קלב, ושמיב
לברי אחת בב"ו בזה על בכמל. בב' ס' ר"ב וקצת האחרונים
ובמקרם הולב ק' בקבב זתה על קרבן ואחרים בשבבו בן
חלעתם. ועת"ב וקרם בן קדיב בבלבו על ובכלבות התריז לק
י"ו בקיאן באן לפחוך בלל. על חה זכפב בזה הרמב"ן ז"ל
באקווייתא לרעתא הרמב"ם ורש הגולב"ע עלבה בה אחרונים לא
לחלבתם אלא בהפך יקו מלבים
סיף לבר בעל שמע חבל הראוית והעושים בכתבו אתו בעד ובא
לבהקלב הלבה העזונה לדעת ועלה ובא על האחרונים ה"ל
לבתקלב אלא נזיב ולא סבר פרה בתוך לא חפקתי לפתיר ב
לאיוון בולד והחמירים בס"ג באיבו חשבם לבבתקיים ורבו
כמו רבו בחשבים קלובה אם באקה בעושה. ולא אקלב נבו
וסבול בהולבן כי ירבו לבלוק קם אך לועו פקוב חסנחם

שמחה כי כן היא דרכה של תורה ואמת יבואו אמונה דקלה ישינה
בדברי הלק היטב, כמ"ש הלק, ומה שאינו ידוע לי במעט אין ח
מזכרות קדשם, ואני בעניי אשיבה ואשמחה לבעל דעתי אם נואי
ן היתר ואשתה בשמחת תורת אמת חלילה, ולעיין במצות
של מוחמעבקי פירושו כל אחד דברו בתשובתם ברחמה של..ם
א חזק אשר בא זה של הקדש לא כבר פישוטה והאבן פנים
אור ועשור נרו ובקשת אגדה מלא בשלמה בשחרי שמ"ש רב
לשלום שמות קבוצים המושלת. פירושה נא היא לא חמץ אחריה
לקף הנה כי עני ואביון אני עשר קשר לב ואני בלמי ולא
הלא דעתמי ולא יש נס לי בהשאלה הגזונות בבית נעורות
חבם לשיבה אשר השרבו שלו של עוקרי תמידין וחומדין שלא
הפסח). ושע מצות הנ"ל קנה בתלמוד תורה הנ"ל בבצרן
של המחוברת. היא אשם ואני ובריך אוכם כאשר ישמן
יצירן חנוך אחת בולם באחד ונאסרה המצה; של לא בנין ח
חמל נה נתבטלו אל בתוי קודם הפסח. באין לון לבריא בקצוצים
ואפוא חאיסור חקמות שעם שלום אלא שאסרו חקמות בהרדה
בחמוצה ג' ואחר הזכרים שאסרים בשמחה, ובאו כן אין מכן
הלל שאלו החמור הותרה אחר הפסח קומץ ואיסור חמות
שעם קטן בלוע, ולא צריך בנה קום לאיסור אחר הפסח
ט. ושלא לדבר הקרוב. אחר החרות אורה לאקק הנ"ל אל אלם היה

אפשר לכל להשיגות את הכבוד בלתי די זאת בהיותי שלשות
לכם זכר לדור בכל קודשו, כאשר ישבו בכ' אחיותי בק' כאשר בק
ישמרכם לעד בקיום שלום היה בזה הקדוש בכל לבבו את המוסר
ישראל יאמר אמר את דברי. כי לכם מצות את ויאמרו כאשר
ולא שמחו נשמו אורה בכל כל ימי הבפק

ויען אך אל שלום תמן תפלה: ישים שלום ברכות על
כל פה עם רב שוב לבית ישראל אור עשור הכל ובכח
בנוי תורה ומעלות עשה כל דבר היקרב ישלח ירום ובא
ויזכם אמן בשמחות המוקדשות והרחוב ובטחו ותקוה
המשנה בנאמן בדביר להבדות אותן לכבודם על הימים
בכ שומשטלר ישלח שמר ובכבוד לסעדם תפקיד
נאום הכבד אדר"ו
הק' שמעון [illegible]

פסק דין מהרב אחיו כר׳ מאיר

שאלה מהו דין להוליך קצת דברי אמת אם הוא דין
הראוי להניח התפלין במנחה ושלא להסירם עד גמר
תפלת הערב בצבור וכן אם ראוי לשום אדם להניח
תפלין בצבור כשיטת רש״י ור״ת ה״ה ב׳ זוגות תפלין
בפעם א׳ וכן אם ראוי להטיל הציצית של הכנף
מתחת כפו שמה״ע והוא שלא כמנהג וכן לעשות
חוטין בתפלין ו׳ וח׳ וחוט א׳ כרוך הרבה
יורינו ישלם שכרו
כפול מהש״י

גרסינן במס׳ מנחות פ׳ הקומץ רבה ושמרת את החקה
הזאת למועדה מימים ימימה, ימים ולא לילות מימים ולא
כל ימים פרט לשבתות וי״ט דברי ר׳ הגלילי, ר״ע א׳ לא
נאמרה חקה זו אלא בענין הפסח בלבד רשב״א לא
התפלין בשבתות וי״ט ת״ל והיה לך לאות יכול יניח אדם
יצאו שבתות וי״ט שהם עצמן אות, מי שצריכין אות יצאו
באלו המצות, ואמר ר׳ שמעון ביום
מחר עד שעת התפלה שעובר בשאר ור׳ יוחנן
אמר שעובר בלאו. בגמ׳ קשה להו דר׳ אבהו אמר ר׳ אלעזר כל
מקום שנאמר השמר פן ואל אינו אלא בל״ת והכא כתיב
הנחת תפלין, אם השמר דלאו לאו השמר דעשה עשה ואם
השמר בעשה עשה לכן ואמר ר׳ שמר אם בלאו חייב
אחר רבינא הוי יתבינן קמיה דרב אשי ונגה ולא סליק התפלין
מר לאמרין קמסתבר מר אל קיי דהוי כרשב״י רלמו לבאיבן
כסבר הלכה ואין מורין כן עכ״ל

אחר המחבר קודם שאבוא לידי פלפול הסוגיא אביא בכאן לשון
הרמב"ם שם מה שיש להקשות עליו ואחר אתרץ כל הקושיות
בס"ד ומוכיח מדבריו הוא שי' ק' : כתב הרמב"ם בפר' ד' מהל'
תפלין ביום ולא בלילה שנא' מימים ימימה חקה זו היא מצות
תפלין] וכן שבתות וי"ט אינם זמן התפלין שנ' והיה לאות
ושבתו' וי"ט הם עצמן אות , ומאימתי זמן הנחתן משיראה את
חבירו ברחוק ד"א ויכירהו עד שתשקע החמה , ומי שהניח
תפלין קודם שתשקע החמה והחשכה עליו אפי' הם עליו
כל הלילה מותר ואין מורין כדבר זה לרבים אלא מלמדין
את הכל שלא יניחו התפלין עליהם בלילה אלא יחלצו אותם
משתשקע החמה וכל המניח תפלין לכתחילה אחר שתשקע
החמה שעובר בלאו שנ' ושמרת את החקה הזאת וגו' מימים
ימימה , היה בדרך והתפלין בראשו ושקעה עליו חמה מניח
ידו עליהן עד שהוא מגיע לביתו וחולצן , היה יושב בבית
המדרש והתפלין בראשו וקדש עליו היום מניח ידו
עליהן עד שהוא מגיע לביתו וחולצן , ואם יש בית סמוך לחומה
משמרתן שם מניחן שם ואם לאו מניח התפלין
לשמרן מותר שיניחן ... לפי שאינו עושה אלא לשמרן ומחזקן עליו כו'
וי"ל שכל הסוגיא הזה בתחלת העיון
נראה להרמב"ם רבות קושיות עצומות . ראשונה
שהרי היא מחלוקת בין ר' יוסי הגלילי ור"ע אחרי רבא ואביי אמרת אבי הרי
התקנה מיירי בתפלין אם פסוק ושמרת את החקה
שסבר כר' יוסי הגלילי נגד ר' עקיבא או בעשיית פסח והנה הרמב"ם תפס לו
אין הדבר שאומר מימים ולא כל ימים* ואחר כתב רמב"ם ר' יוסי הגלילי
*לשון בשם ר"ע כהרמב"ם) וכל ימים ולא לילות) והפסק לו כפי' ר' עקיבא והיה

לאות יצאו שבתות וי"ט שהן גופן אות, שנית שכתב הרמב"ם כל
המניח תפלין לכתחלה אחר שקיעת החמה עובר בלאו שפסק כר'
ודרי ר' ינאי שהוא בתרא קסבר הלכה ואין מורין כן. שלישית שברי'
הברייתא היה בא בדרך ותפלין בראשו ושקעה עליו חמה
והסבירו מקצת הפוסקים שה"א מניחין לאחר לילה לאו זמן
תפלין ונדחית מהלכה לפי כשהם אינם אומרים אדרב ינאי שהוא
בתרא ס"ל דלילה זמן תפי' ומ"מ אין הלכה כמותה מיהו
דלגבי מ"ע כח"רי בשב"ע, ושלכתב הרמב"ם ואם בא חלץ התפלין
משתשקע החמה מפני שלא היה לו מקום לשמרן ומניחן
שליו כדי לשמרן מותר ולמעלה כתב מורי את הכל שלא
יניחו התפלין עליהן בלילה שלא יחלצו אותם משתשקע החמה,
ובכל המשנה התפלין וכו' עובר בלאו ומ"מ אומר פשט כר'
ופעם כר' עשיר ונגד ר' ינאי שהוא בתרא וק"ל כוותיה
רביעית שהרמב"ם סבר דלילה לאו זמן תפי' וכל הבית
דהלכה היו היא דבי מערבא דתרבי שהר להם לבי תפליהו
אקבו לאחור מקין עם הקושיות: ושמה אפוא לתרץ אותם
על כן בשב"ע: על הראשונה יש להשיב דאשר לקבל
הלכה כר' שבינא מחברו הבא לא ק"ל כוותיה מאום דק"ל
קא' כבי הגלילי, וגם המכילתא והוא ר' אחעג
זו מצות תפלין אם אינה אלא מקצה כל המשנה, אמרה את החקה הזאת
השנין מדבר בתפלין מימים ימימה אחת נאמר לפי שהוא
אומר ונהיה לך לאות בזמנה אינה אף בלילה בהם משנה
שכבן הומ"ל ומצוה מ"ע ותפלין מ"ע אם לא מחדש של מצוה
אהי"ל נוהגת בלילה כבימים את התפלין ינהגו בלילה כבימים

הנה דמים יחידה בימים מכה שהן ואין מכה שהן בלילה
פי' לר' עקבא לר' ישמעאל חשים לכתי' והיה לך לאות ורבנן
ג"כ ולא לאחרים לאות מכלל זה היה לנו לאמור שמצות תפלין
בלילה הואיל וליכא לאות לאחרים את א המניח לכך אמר
ימים יחידה וזה אמר בימים מכה שהן ולא מכה שהן
בלילה לכן לעיכובא את אלין אם מנוה בלילה
באמור שוב דלמשוני במחלוקת כההיא דר"בל
ובזה הותרה הקושיא דאמוה עליך כאשר יתבאר לקמן
הבי"א גם ראיה דעקיבא ולקמן יתבאר מה שנם
מחברו ולא מחבריו הלכה כר' יוסי הגלילי דילא לגמרי מן הפלין ולענין להתעמר עיקר שמכלל הלכה כר' עקיבא
פ' הקומץ דה"ר תפלין מקיומי' בעירובין פרק בתרא וכסוף
היה רוצה לכתוב לברך מניחין מברך עליהן מצוה הנחה
ומברך ועל מתי' מניחן של אתמצע מחון ממצות כה
אתפלה רגל מן האוב ומכאן שלא אינה והוא המחה ר' יעקב אומר ע'
ור' יעקב אלם מלבן ויבנם לבית הכסא ואין שם מחה אוב
אין מניחין מ' ר"נ הלכה כר' ומ"ד אין הלכה כר' עכ"ל
ותימה הוא כמגיע למה הגמ' מהריך בכ"מ היא דר"נ
והמרדכי הביא ההלכה בזה הלשון מ"ל אמר ר"נ אין
הלכה כר' והמר רב הונא מנלן בתפלין במורתא הם
דלא פליגא והא אמר רבא בר רב ספק מצוה ספק
אינה מצוה לא חולץ ולא מניח הא ולאי מצוה מוכך
הפס גבה לתחמר והנראה מדבריו שזה הוא לשון הגמ'
מחים מצלתי' שמח כ הוא שואה פלפול בהלכה ומ"ש לשון
וזמן

ימצא ישעה הראשון בו ויחשוב אותן למנות מהם יתן ומצא
ויתן הלבנה ט וכל חלקי קסבר אי קסבר לילה בלי זמן הפלג
אבה עתי בלי זמן הפלג, ורבי קסבר לילה זמן הפלג אבה
עתי זמן הפלג